

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

15 lutego 2016

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 059/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 059/02	Sprawa C-586/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 września 2015 r. w sprawie T-483/12, Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 12 listopada 2015 r. przez Lotte Co. Ltd	2
2016/C 059/03	Sprawa C-595/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 4 września 2015 r. w sprawie T-577/12, NIOC/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 14 listopada 2015 r. przez National Iranian Oil Company PTE Ltd (NIOC) i in.	3
2016/C 059/04	Sprawa C-626/15: Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2015 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej	5

2016/C 059/05	Sprawa C-633/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 listopada 2015 r. – London Borough of Ealing/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs	6
2016/C 059/06	Sprawa C-640/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia) w dniu 2 grudnia 2015 r. – Minister for Justice and Equality/Tomas Vilkas	7
2016/C 059/07	Sprawa C-657/15 P: Odwołanie od wyroku [Sądu] (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark/Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 grudnia 2015 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd	8
2016/C 059/08	Sprawa C-659/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Niemcy) w dniu 9 grudnia 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Robertowi Caldararu	9
2016/C 059/09	Sprawa C-660/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-125/12 Viasat Broadcasting UK Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 8 grudnia 2015 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd	9
2016/C 059/10	Sprawa C-665/15: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska	10

Sąd

2016/C 059/11	Sprawa T-486/11: Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Orange Polska/Komisja (Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Polski rynek telekomunikacyjny — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 102 TFUE — Warunki stawiane nowym operatorom przez operatora zasiedziałego dotyczące udzielania płatnego dostępu do sieci i usług hurtowego dostępu szerokopasmowego — Uzasadniony interes w stwierdzeniu naruszenia — Grzywny — Obowiązek uzasadnienia — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące — Proporcjonalność — Nieograniczone prawo orzekania — Wytoczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien)	12
2016/C 059/12	Sprawa T-242/12: Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – SNCF/Komisja (Pomoc państwa — Pomoc wdrożona przez Francję na rzecz Sernam SCS — Pomoc na rzecz dokapitalizowania i restrukturyzacji, gwarancje i zrzeczenie się przez SNCF wiarytelności na rzecz Sernam — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Wykorzystanie pomocy niezgodne z jej przeznaczeniem — Odzyskanie — Ciągłość działalności gospodarczej — Kryterium inwestora prywatnego)	13
2016/C 059/13	Sprawa T-275/13: Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Włochy/Komisja [System językowy — Ogłoszenia o konkursach otwartych mających na celu nabór administratorów — Wybór drugiego języka spośród trzech języków — Język komunikacji z kandydatami startującymi w konkursie — Rozporządzenie nr 1 — Artykuł 1d ust. 1, art. 27 i 28 lit. f) regulaminu pracowniczego — Zasada niedyskryminacji — Proporcjonalność]	13
2016/C 059/14	Sprawa T-295/13: Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Włochy/Komisja [System językowy — Sprostowania ogłoszeń o konkursach otwartych mających na celu nabór administratorów — Nowe postępowania konkursowe — Wybór drugiego języka spośród trzech języków — Rozporządzenie nr 1 — Artykuł 1d ust. 1, art. 27 i 28 lit. f) regulaminu pracowniczego — Zasada niedyskryminacji — Proporcjonalność]	14

2016/C 059/15	Sprawa T-510/13: Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Włochy/Komisja [System językowy — Ogłoszenia o konkursach otwartych mających na celu nabór tłumaczy — Wybór drugiego języka spośród trzech języków — Język komunikacji z kandydatami startującymi w konkursie — Rozporządzenie nr 1 — Artykuł 1d ust. 1 1, art. 27 i 28 lit. f) regulaminu pracowniczego — Zasada niedyskryminacji — Proporcjonalność]	15
2016/C 059/16	Sprawy połączone T-515/13 i T-719/13: Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Hiszpania/Komisja (Pomoc państwa — Budowa statków — Przepisy podatkowe mające zastosowanie do określonych porozumień zawartych w celu sfinansowania zakupu statków — Decyzja uznająca pomoc za w części niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej częściowe odzyskanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Korzyść — Selektywny charakter — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi — Naruszenie konkurencji — Obowiązek uzasadnienia)	16
2016/C 059/17	Sprawa T-624/14: Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Bice International/OHIM – Bice (bice) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy bice — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy 1926 BiCE RISTORANTE — Brak rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009]	17
2016/C 059/18	Sprawa T-79/15: Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Olympus Medical Systems/OHIM (3D) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego 3D — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	17
2016/C 059/19	Sprawa T-673/14: Postanowienie Sądu z dnia 8 grudnia 2015 r. – Włochy/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Transport — Utworzenie spółki Airport Handling SpA — Decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Środki pomocy w pełni wykonane w dniu wniesienia skargi — Niedopuszczalność)	18
2016/C 059/20	Sprawa T-224/15: Postanowienie Sądu z dnia 10 grudnia 2015 r. – Cofely Solelec i in./Parlament (Skarga o stwierdzenie nieważności — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Postępowanie przetargowe — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Cofnięcie zaskarżonego aktu — Umorzenie postępowania)	18
2016/C 059/21	Sprawa T-543/15 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Lysoform Dr. Hans Rosemann i in./ECHA [Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — REACH — Udostępnianie produktów biobójczych na rynku i ich stosowanie — Wpisanie spółki jako dostawcy substancji czynnej do wykazu przewidzianego w art. 95 rozporządzenia (UE) nr 582/2012 — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru]	19
2016/C 059/22	Sprawa T-669/15 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Lysoform Dr. Hans Rosemann i in./ECHA [Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — REACH — Udostępnianie produktów biobójczych na rynku i ich stosowanie — Wpisanie spółki jako dostawcy substancji czynnej do wykazu przewidzianego w art. 95 rozporządzenia (UE) nr 582/2012 — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru]	20
2016/C 059/23	Sprawa T-600/15: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2015 r. – PAN Europe i in./Komisja	20
2016/C 059/24	Sprawa T-630/15: Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2015 r. – Scandlines Danmark i Scandlines Deutschland/Komisja	21
2016/C 059/25	Sprawa T-631/15: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2015 r. –Stena Line Scandinavia/Komisja	22

2016/C 059/26	Sprawa T-673/15: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2015 r. – Guardian Europe/Unia Europejska	23
2016/C 059/27	Sprawa T-682/15 P: Odwołanie wniesione w dniu 26 listopada 2015 r. przez Patrick Wanègue od postanowienia wydanego w dniu 15 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-21/15 Wanègue/Komitet Regionów	24
2016/C 059/28	Sprawa T-684/15 P: Odwołanie wniesione w dniu 27 listopada 2015 r. przez Rodericha Weissenfelsa od wyroku wydanego w dniu 24 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-92/14 Weissenfels/Parlament	26
2016/C 059/29	Sprawa T-688/15 P: Odwołanie wniesione w dniu 28 listopada 2015 r. przez Petera Schönbergera od postanowienia wydanego w dniu 30 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-14/12 RENV Schönberger/Trybunał Obrachunkowy	27
2016/C 059/30	Sprawa T-692/15: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2015 r. – HTTS/Rada	28
2016/C 059/31	Sprawa T-698/15 P: Odwołanie wniesione w dniu 2 grudnia 2015 r. przez Juhę Tapia Silvana od wyroku wydanego w dniu 22 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-83/14, Silvan/Komisja	28
2016/C 059/32	Sprawa T-705/15: Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2015 r. – Syriatel Mobile Telecom/Rada	30
2016/C 059/33	Sprawa T-707/15: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Souruh/Rada	30
2016/C 059/34	Sprawa T-708/15: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Cham i Bena Properties/Rada	31
2016/C 059/35	Sprawa T-709/15: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Almashreq Investment Fund/Rada	32
2016/C 059/36	Sprawa T-710/15: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Drex Technologies/Rada	32
2016/C 059/37	Sprawa T-711/15: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Othman/Rada	33
2016/C 059/38	Sprawa T-712/15: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Crédit Mutuel Arkéa/EBC	33
2016/C 059/39	Sprawa T-714/15: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Makhlouf/Rada	34
2016/C 059/40	Sprawa T-715/15: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2015 r. – BBY Solutions/OHIM – Worldwide Sales Corporation España (BEST BUY GEEK SQUAD)	35
2016/C 059/41	Sprawa T-716/15: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2015 r. – Gallardo Blanco/OHIM – Expasa Agricultura y Ganadería (Przedstawienie żelaznego wędzidla w kształcie litery H)	36
2016/C 059/42	Sprawa T-718/15: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2015 r. – PTC Therapeutics International/EMA	37
2016/C 059/43	Sprawa T-719/15 P: Odwołanie wniesione w dniu 8 grudnia 2015 r. przez LP od postanowienia wydanego w dniu 28 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-73/14	37
2016/C 059/44	Sprawa T-720/15: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2015 r. – Komisja/CINAR	38
2016/C 059/45	Sprawa T-722/15: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2015 r. – Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns/Komisja	38
2016/C 059/46	Sprawa T-723/15: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2015 r. – Genossenschaftsverband Bayern/Komisja	40

2016/C 059/47	Sprawa T-727/15: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2015 r. – Justice & Environment/Komisja . . .	41
2016/C 059/48	Sprawa T-729/15: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. – MSD Animal Health Innovation i Intervet international/EMA	41
2016/C 059/49	Sprawa T-737/15: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – Hydro Aluminium Rolled Products/Komisja	42
2016/C 059/50	Sprawa T-738/15: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – Aurubis i in./Komisja	43
2016/C 059/51	Sprawa T-743/15: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – Vinnolit/Komisja	44
2016/C 059/52	Sprawa T-745/15: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – FH Scorpio/OHIM – Eckes-Granini Group (YO!)	45
2016/C 059/53	Sprawa T-746/15: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – Biofa/Komisja	46
2016/C 059/54	Sprawa T-750/15: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – Mitteldeutsche Braunkohlengesellschaft i in./Komisja	47
2016/C 059/55	Sprawa T-755/15: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2015 r. – Luksemburg/Komisja	48
2016/C 059/56	Sprawa T-756/15: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – Tengelmann Warenhandelsgesellschaft/OHIM – Fédération Internationale des Logis (T)	49
2016/C 059/57	Sprawa T-759/15: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2015 r. – Fiat Chrysler Finance Europe/Komisja	49
2016/C 059/58	Sprawa T-760/15: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2015 r. – Niderlandy/Komisja	50
2016/C 059/59	Sprawa T-482/15: Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2015 r. – Ahrend Furniture/Komisja	51
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2016/C 059/60	Sprawa F-148/15: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – ZZ/Komisja	52
2016/C 059/61	Sprawa F-151/15: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2015 r. – ZZ/Komisja	52

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 059/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 48 z 8.2.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 38 z 1.2.2016

Dz.U. C 27 z 25.1.2016

Dz.U. C 16 z 18.1.2016

Dz.U. C 7 z 11.1.2016

Dz.U. C 429 z 21.12.2015

Dz.U. C 414 z 14.12.2015

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 września 2015 r. w sprawie T-483/12, Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 12 listopada 2015 r. przez Lotte Co. Ltd

(Sprawa C-586/15 P)

(2016/C 059/02)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnosząca odwołanie: Lotte Co. Ltd (przedstawiciel: M. Knitter, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku (druga izba) z dnia 15 września 2015 r. (T-483/12) i oddalenie skargi na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 3 września 2012 r. w sprawie R 2103/2010-4;
- posiłkowo w razie uchylenia zaskarżonego wyroku odesłanie sprawy do Sądu;
- obciążenie skarżącej (Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Konkretnie wnosząca odwołanie podnosi trzy naruszenia prawa:

1. Wnosząca odwołanie zarzuca zastosowanie błędnych kryteriów przy ocenie dopuszczalnej różnicy w odniesieniu do konkretnego używania powołanego w sprzeciwie znaku towarowego na mocy art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009. W tym względzie wnosząca odwołanie wywodzi, że Sąd błędnie pod względem prawnym określił elementy odróżniające powołanego w sprzeciwie znaku towarowego za pomocą kryteriów służących ustaleniu prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Kwestia, czy określone elementy są charakterystyczne lub dominujące w znaku towarowym, która odgrywa decydującą rolę przy ustaleniu prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, nie może w równej mierze zostać wzięta pod uwagę przy ocenie dotyczącej dopuszczalności używania w różniącej się postaci. W tym względzie nie chodzi o to, by ustalić prawdopodobieństwo wprowadzania w błąd. Ważne jest raczej to, czy używana postać zarejestrowanego znaku towarowego różni się tylko tak nieznacznie, że oba oznaczenia mogą być uważane za całościowo równoważne.

2. Ponadto Sąd nie uwzględnił wszystkich istotnych okoliczności dla celów określenia elementów odróżniających powołanego w sprzeciwie znaku towarowego. Sąd przyjął błędnie pod względem prawnym kryteria zastosowane przez Izbę Odwoławczą, nie zbadawszy samodzielnie licznych poszczególnych elementów powołanego w sprzeciwie złożonego znaku towarowego.
3. Zdaniem wnoszącej odwołanie przedstawione przez Sąd uzasadnienie dotyczące określenia postaci, w jakiej znak towarowy jest używany, zawiera sprzeczności i błędy logiczne. Wprawdzie Sąd wywodzi, że używane oznaczenie może różnić się od postaci, w której zostało zarejestrowane, tylko „elementami bez znaczenia” i że używane oznaczenie oraz zarejestrowany znak muszą być uznane za „całościowo równoważne”, aby można było potwierdzić używanie umożliwiające zachowanie praw, jednak przy stosowaniu tych kryteriów oceny Sąd dopuszcza się sprzeczności i popełnia błędy logiczne. Ponadto Sąd dokonuje rygorystycznej oceny, czy w używanej postaci znaku towarowego występują trzy elementy uznane przez niego za odróżniające. Za pomocą tych kryteriów Sąd zakłada używanie umożliwiające zachowanie praw i nie uwzględnia przy tym, że liczne nowe elementy zostały dodane do używanej postaci znaku towarowego, wskutek czego używane oznaczenie i zarejestrowany znak towarowy nie mogą już być uznawane za „ogólnie równoważne”.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 4 września 2015 r. w sprawie T-577/12,
NIOC/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 14 listopada 2015 r. przez National Iranian Oil
Company PTE Ltd (NIOC) i in.**

(Sprawa C-595/15 P)

(2016/C 059/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie:

National Iranian Oil Company PTE Ltd (NIOC), National Iranian Oil Company International Affairs Ltd (NIOC International Affairs), Iran Fuel Conservation Organization (IFCO), Karoon Oil & Gas Production Co., Petroleum Engineering & Development Co. (PEDEC), Khazar Exploration and Production Co. (KEPCO), National Iranian Drilling Co. (NIDC), South Zagros Oil & Gas Production Co., Maroun Oil & Gas Co., Masjed-Soleyman Oil & Gas Co. (MOGC), Gachsaran Oil & Gas Co., Aghajari Oil & Gas Production Co. (AOGPC), Arvandan Oil & Gas Co. (AOGC), West Oil & Gas Production Co., East Oil & Gas Production Co. (EOGPC), Iranian Oil Terminals Co. (IOTC), Pars Special Economic Energy Zone (PSEEZ) (przedstawiciel: adwokat J.M. Thouvenin)

Druga strona postępowania:

Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego w dniu 4 września 2015 r. przez siódmą izbę Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-577/12;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszące odwołanie przed Sądem Unii Europejskiej;
- obciążenie drugiej strony kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

1. W ramach pierwszego zarzutu mającego na celu uchylenie wyroku wnoszące odwołanie twierdzą, że w pkt 44 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że wskazując art. 46 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 267/2012⁽¹⁾, rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012⁽²⁾ wyraźnie podaje, iż jego podstawę prawną stanowi tenże art. 46 ust. 2.

2. W ramach zarzutu drugiego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo w pkt 55–57 zaskarżonego wyroku, których treść zawiera się w stwierdzeniu, że „z art. 215 ust. 2 nie wynika, by indywidualne środki ograniczające zastosowane wobec osób fizycznych lub prawnych, grup lub podmiotów niepaństwowych powinny być przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 215 ust. 1 TFUE”. Po pierwsze, art. 215 ust. 1 TFUE, to jest jedyne postanowienie TFUE poświęcone środkom ograniczającym, wyraźnie stanowi, że procedurą mającą zastosowanie w przypadku takich środków jest procedura w nim wskazana i nie przewiduje żadnej innej; po drugie, art. 291 TFUE jest nie do pogodzenia z art. 215 ust. 2 TFUE; tytułem subsydiarnym, art. 291 ust. 2 TFUE nie może być postrzegany jako postanowienie dające podstawę prawną dla potrzeb stosowania środków ograniczających, o charakterze uzupełniającym w stosunku do podstawy prawnej, którą stanowi art. 215 ust. 2 TFUE; wreszcie i tytułem subsydiarnym na wypadek orzeczenia, że art. 291 ust. 2 TFUE może dawać Radzie podstawę prawną dla potrzeb stosowania środków ograniczających, o charakterze uzupełniającym w stosunku do podstawy prawnej, którą stanowi art. 215 ust. 2 TFUE, odwołanie się do tej podstawy prawnej byłoby jednak w niniejszej sprawie niezgodne z prawem.
3. W ramach zarzutu trzeciego, który został przedstawiony tytułem subsydiarnym na wypadek orzeczenia, że odwołanie się do art. 291 ust. 2 TFUE w celu uzasadnienia stosowania indywidualnych środków ograniczających jest prawnie możliwe w ramach polityki stosowania środków ograniczających opartych początkowo na art. 215 TFUE, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo poprzez orzeczenie, zasadniczo, w pkt 75–83 wyroku, że Rada – by użyć sformułowania z art. 291 ust. 2 TFUE – „należycie uzasadniła” skorzystanie z tej procedury stanowiącej odstępstwo, która jako jedyna była dostępna w niniejszej sprawie. Po pierwsze, wymagane uzasadnienie powinno być wyraźne; po drugie, nawet przy założeniu, że uzasadnienie domyślne może ten wymóg spełnić, to nie jest on spełniony w niniejszej sprawie, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni rozpatrywanych postanowień.
4. W ramach zarzutu czwartego, który został przedstawiony tytułem subsydiarnym na wypadek orzeczenia, że odwołanie się do art. 291 ust. 2 TFUE w celu uzasadnienia stosowania indywidualnych środków ograniczających jest prawnie możliwe w ramach polityki stosowania środków ograniczających opartych na art. 215 TFUE, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 87 wyroku, że art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012 „zastrzega na rzecz Rady kompetencję do wykonywania przepisów art. 23 ust. 2 i 3 rzeczonego rozporządzenia”, co jest wystarczające, by uczynić zadość obowiązkowi uzasadnienia w odniesieniu do wskazania podstawy prawnej tego przepisu, którą jest art. 291 ust. 2 TFUE. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd doszedł do takiego wniosku w wyniku błędnej pod względem prawnym wykładni art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012.
5. W ramach zarzutu piątego, który został przedstawiony tytułem subsydiarnym na wypadek orzeczenia, że odwołanie się do art. 291 ust. 2 TFUE w celu uzasadnienia stosowania indywidualnych środków ograniczających jest prawnie możliwe w ramach polityki stosowania środków ograniczających opartych na art. 215 TFUE, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd popełnił błąd w pkt 86–88 wyroku, gdy uznał, że obowiązek uzasadnienia aktów prawnych Unii nie nakazuje Radzie, by wyraźnie wskazała, że – w odniesieniu do podstawy prawnej z art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012 – rozporządzenie nr 267/2012 opiera się na art. 291 ust. 2 TFUE.
6. W ramach zarzutu szóstego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 100 i 103 oraz również w pkt 108 i 110, iż sprawdzenie poszanowania przez zastosowane przez Unię środki ograniczające zasad pewności prawa i przewidywalności prawa, z których wynika, że wspomniane środki powinny być jasne i precyzyjne, następuje w odniesieniu do wynikających z orzecznictwa reguł jednolitej wykładni aktów Unii, które to reguły wymagają, by akty te były interpretowane i stosowane w świetle wersji ustalonych w innych językach urzędowych.
7. W ramach zarzutu siódmego wnoszące odwołanie twierdzą, iż Sąd naruszył prawo w pkt 134 wyroku poprzez orzeczenie, że art. 23 ust. 2 pkt d) rozporządzenia (UE) nr 267/2012 (sporne kryterium) jest zgodne z zasadami państwa prawa, a ogólniej z prawem Unii Europejskiej, ponieważ nie jest „ani arbitralne, ani dyskrecyjne”, oraz w pkt 140 wyroku poprzez orzeczenie, że „sporne kryterium ogranicza uprawnienia dyskrecyjne Rady, ustanawiając kryteria obiektywne, oraz gwarantuje stopień przewidywalności wymagany prawem Unii”. W tym względzie wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, interpretując sporne kryterium w odniesieniu do wyroku z dnia 13 marca 2012 r. *Melli Bank/Rada* (C-380/09 P).

8. W ramach zarzutu ósmego tytułem subsydiarnym wnoszące odwołanie twierdzą, że nawet przy założeniu, iż określeniu „związanie” należy przypisać znaczenie nadawane mu przez Sąd, należy stwierdzić, że rozumienie to zostało zastosowanie w sposób błędny w niniejszej sprawie.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 281, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2015 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-626/15)

(2016/C 059/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, E. Paasivirta, C. Hermes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady z dnia 11 września 2015 r. zawartej w konkluzji Przewodniczącego Komitetu Stałych Przedstawicieli z dnia 11 września 2015 r. zatwierdzającej złożenie, w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, dokumentu do dyskusji dotyczącego przyszłego wniosku do Komisji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki mającego na celu utworzenia morskiego obszaru chronionego na Morzu Weddella, powtórzonej w streszczeniu sprawozdania z dnia 23 września 2015 r. z 2554-ego spotkania Komitetu Stałych Przedstawicieli (dokument 11837/15, punkt 65, strony 19 i 20 oraz dokument 11644/1/15/REV), w zakresie, w jakim Rada zażądała, aby dokument do dyskusji został złożony w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, zamiast zostać złożony w imieniu samej Unii;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze tej Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 11 września 2015 r. w zakresie, w jakim Rada zażądała, aby skierowany do Komisji dokument do dyskusji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki mający na celu utworzenia morskiego obszaru chronionego na Morzu Weddella został złożony w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, zamiast zostać złożony w imieniu samej Unii.

Komisja jest zdania, że zaskarżona decyzja, która jest oparta na założeniu, iż kompetencja w tej dziedzinie jest podzielona i w konsekwencji dokument do dyskusji powinien zostać przyjęty w drodze konsensusu i złożony w imieniu Unii i jej państw członkowskich, jest bezprawna, gdyż uniemożliwia ona w ten sposób Komisji złożenie wspomnianego dokumentu w imieniu samej Unii, przez co narusza wyłączną kompetencję Unii w tej dziedzinie (oraz prerogatywy Komisji w zakresie reprezentowania Unii).

Komisja podnosi dwa zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

W pierwszej kolejności Komisja podnosi, że poprzez przyjęcie zaskarżonego aktu Rada naruszyła wyłączną kompetencję Unii w dziedzinie zachowania morskich zasobów biologicznych wymienioną w art. 3 ust. 1 pkt d) TFUE. Po pierwsze, Komisja uważa, że Rada pominęła kontekst prawny środka, którego dotyczy zaskarżony akt, zarówno w ramach Konwencji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki, jak i w ramach Unii. Po drugie, Komisja jest zdania, że Rada pominęła cel i treść wspomnianego środka.

W drugiej kolejności Komisja podnosi, tytułem posiłkowym, że nawet gdyby środek nie należało uznać za środek zachowania morskich zasobów biologicznych w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt d) TFUE, to jednak poprzez wydanie zaskarżonego aktu Rada naruszyła wyłączną kompetencję Unii, jako że Unii przysługuje wyłączna kompetencja zewnętrzna w tej dziedzinie, ponieważ planowany środek może wpływać na zasady Unii lub zmieniać ich zakres w rozumieniu art. 3 ust. 2 TFUE. Po pierwsze Komisja uważa, że Rada nie wzięła pod uwagę, iż planowany środek może wpływać na dwa rozporządzenia prawa wtórnego (rozporządzenia (WE) nr 600/2004 ⁽¹⁾ i (WE) nr 601/2004 ⁽²⁾) lub może je zmienić. Po drugie Komisja jest zdania, że Rada nie uwzględniła wpływu na ramowe stanowisko Unii z czerwca 2014 r. lub jego zmiany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 600/2004 z dnia 22 marca 2004 r. ustanawiające niektóre środki techniczne stosowane do działalności połowowej na obszarze objętym Konwencją o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki (Dz.U. L 97, s. 1, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 4. t. 7, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 601/2004 z dnia 22 marca 2004 r. ustanawiające określone środki kontrolne stosowane wobec działalności połowowej na obszarze objętym Konwencją o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki i uchylające rozporządzenia: (WE) nr 3943/90, (WE) nr 66/98 i (WE) nr 1721/1999 (Dz.U. L 97, s. 16, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11. t. 51, s. 52).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 listopada 2015 r. – London Borough of Ealing/
Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs**

(Sprawa C-633/15)

(2016/C 059/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: London Borough of Ealing

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na mocy art. 133 akapit ostatni głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT ⁽¹⁾ organy Zjednoczonego Królestwa są uprawnione do nałożenia warunku określonego w lit. d) tego artykułu na podmioty prawa publicznego (i) w sytuacji, gdy istotne dla sprawy transakcje były w Zjednoczonym Królestwie traktowane jako działalność opodatkowana w dniu 1 stycznia 1989 r., ale inne usługi związane ze sportem podlegały w tej dacie zwolnieniu oraz (ii) w sytuacji, gdy istotne dla sprawy transakcje nie były najpierw objęte zwolnieniem na mocy prawa krajowego zanim organy Zjednoczonego Królestwa zdecydowały o nałożeniu warunku określonego w art. 133 lit. d)?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze powyżej, czy organy Zjednoczonego Królestwa są uprawnione do nałożenia warunku zawartego w art. 133 lit. d) głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT na podmioty prawa publicznego nienastawione na osiągnięcie zysku, nie stosując tego warunku także w odniesieniu do podmiotów nienastawionych na osiągnięcie zysku niebędących podmiotami prawa publicznego?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie powyżej, czy organy Zjednoczonego Królestwa są uprawnione do wyłączenia z zakresu zwolnienia zawartego w art. 132 ust. 1 lit. m) wszystkich podmiotów prawa publicznego nienastawionych na osiągnięcie zysku, nie rozpatrując w poszczególnych przypadkach, czy przyznanie zwolnienia mogłoby powodować zakłócenia konkurencji na niekorzyść przedsiębiorstw komercyjnych podlegających VAT?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia)
w dniu 2 grudnia 2015 r. – Minister for Justice and Equality/Tomas Vilkas**

(Sprawa C-640/15)

(2016/C 059/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek zaskarżenia: Minister for Justice and Equality

Druga strona postępowania: Tomas Vilkas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 23 decyzji ramowej (¹) dopuszcza możliwość ustalenia lub zezwala na ustalenie nowego terminu przekazania więcej niż jeden raz?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy ponowne ustalenie nowego terminu przekazania możliwe jest w razie wystąpienia którejkolwiek z poniższych sytuacji (łącznie lub oddzielnie), tj. gdy przekazanie osoby, której dotyczy wnioski, w terminie ustanowionym w art. 23 ust. 2 decyzji ramowej zostało udaremnione przez okoliczności niezależne od któregośkolwiek z państw członkowskich, wskutek czego ustalony został nowy termin przekazania, a okoliczności te:
 - i) mają charakter trwały; lub
 - ii) ustały, a następnie zaistniały ponownie; lub

- (iii) ustały, ale zaistniały inne okoliczności, które udaremniły lub mogą udaremnić przekazanie osoby, której dotyczy wniosek, w wymaganym terminie wynikającym z ustalenia nowej daty przekazania?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

Odwołanie od wyroku [Sądu] (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark/Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 grudnia 2015 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd

(Sprawa C-657/15 P)

(2016/C 059/07)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: Viasat Broadcasting UK Ltd (przedstawiciele: M. Honoré i S. Kalsmose-Hjelmborg, adwokater)

Druga strona postępowania: TV2 Danmark A/S, Komisja Europejska, Królestwo Danii

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu z dnia 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark/Komisja (zarzut 1); oraz
- uchylenie tej części wyroku Sądu z dnia 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark/Komisja, w którym Sąd uwzględnił część trzecią podniesionego przez skarżącą zarzutu pierwszego (zarzut 2); oraz
- pozostawienie w mocy decyzji Komisji w zakresie dotyczącym wniesionej przez TV2 I Królestwo Danii skargi o stwierdzenie nieważności; oraz
- nakazanie TV2/Danmark i Królestwu Danii, będącym skarżącymi w pierwszej instancji, pokrycia kosztów poniesionych przez Viasat.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach pierwszego zarzutu Viasat podnosi, że Sąd błędnie uznał, iż Komisja dopuściła się błędu uznając, że wpływy z reklam uzyskiwane przez TV2 Reklame A/S w latach 1995 i 1996 stanowią pomoc państwa.

Viasat twierdzi następnie, że te wpływy z reklam z lat 1995 i 1996 wiązały się z przeniesieniem zasobów państwowych, ponieważ przechodziły one przez kontrolowane przez państwo spółkę TV2 Reklame A/S i TV2 Fond. Następnie Viasat podnosi, że to duński minister kultury (Kulturministeren) w porozumieniu z komisją finansów duńskiego parlamentu (Folketingets Finansudvalg) decydował o konkretnym sposobie wykorzystania tych środków. Sąd dopuścił się również błędu uznając, że TV2 mogła sobie rościć prawo do zasobów TV2 Fond czy też ich części.

W ramach drugiego zarzutu Viasat twierdzi, że Sąd dopuścił się błędu uwzględniając twierdzenie skarżącej o spełnieniu w niniejszym przypadku drugiej z przesłanek Altmark (pkt 88-111). Wnosząca odwołanie zauważa, że Sąd w swym wyroku ustosunkowuje się jedynie do tej interpretacji zaskarżonej decyzji, którą Komisja winna była jego zdaniem zawrzeć w przedstawionych mu pismach procesowych, nie analizując przy tym uzasadnienia wynikającego ze spornej decyzji. W motywach 114-116 nie ma zaś niczego, co mogłoby świadczyć o tym, że druga z przesłanek Altmark obejmuje wymóg efektywności beneficjenta rekompensaty.

Dlatego Sąd winien był zająć stanowisko w kwestii tego, czy Komisja może zgodnie z prawem w związku z drugą z przesłanek Altmark wymagać tego, by nie tylko można było oszacować przyszłe wpływy TV2 z reklam (czyli stronę przychodów), lecz również — kosztową stronę obliczania tej rekompensaty.

Zdaniem Viasat postawiony przez Komisję wymóg wystarczającej przejrzystości kosztów jest logiczną i konieczną konsekwencją dużej swobody, z jakiej korzysta podmiot świadczący usługę publiczną w sektorze nadawczym: zob. m.in. pkt 214 w wyroku BUPA/Komisja, T-289/03, EU:T:2008:29.

Potrzeba przejrzystości tych kosztów ma też znaczenie w kontekście pozostałych kryteriów Altmark: zob. wyrok Sądu Viasat/Komisja, T-125/12, EU:T:2015:687 pkt 80-83.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches
Oberlandesgericht in Bremen (Niemcy) w dniu 9 grudnia 2015 r. – postępowanie karne przeciwko
Robertowi Caldararu**

(Sprawa C-659/15)

(2016/C 059/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Robert Caldararu

Druga strona postępowania: Generalstaatsanwaltschaft Bremen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 3 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽¹⁾ (2002/584/WSiSW) należy interpretować w ten sposób, że ekstradycja w celu przeprowadzenia postępowania karnego jest niedopuszczalna, jeżeli istnieją poważne podstawy wskazujące na to, że warunki pozbawienia wolności w państwie wydającym nakaz naruszają prawa podstawowe danej osoby i ogólne zasady zagwarantowane w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, czy też należy go interpretować w ten sposób, że państwo wykonujące nakaz w tych przypadkach może lub musi uzależnić rozstrzygnięcie o dopuszczalności ekstradycji od uzyskania gwarancji, że zostaną zapewnione odpowiednie warunki pozbawienia wolności? Czy państwo wykonujące nakaz może lub musi sformułować w tym względzie konkretne wymagania minimalne w stosunku do gwarantowanych warunków pozbawienia wolności?
- 2) Czy art. 5 i art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (2002/584/WSiSW) należy interpretować w ten sposób, że organ sądowy wydający nakaz jest także uprawniony do udzielenia gwarancji, iż zostaną zapewnione odpowiednie warunki pozbawienia wolności, czy też uprawnienie to regulują krajowe przepisy dotyczące podziału kompetencji państwa członkowskiego wydającego nakaz?

⁽¹⁾ Dz.U. L 190, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-125/12
Viasat Broadcasting UK Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 8 grudnia 2015 r. przez Viasat
Broadcasting UK Ltd**

(Sprawa C-660/15 P)

(2016/C 059/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Viasat Broadcasting UK Ltd (przedstawiciele: M. Honoré i S. Kalsmose-Hjelmborg, adwokater)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Danii, TV2/Danmark A/S

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku w sprawie T-125/12 Viasat Broadcasting UK Ltd/Komisja, oraz
 - stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2011/839/EU ⁽¹⁾ z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię (C 2/03) na rzecz TV2/Danmark (Dz.U. 2011 L 340, s. 1), oraz
 - obciążenie pozwanej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez Viasat w postępowaniu w obu instancjach.
- Tytułem żądania ewentualnego,
- uchylenie zaskarżonego wyroku, oraz
 - odesłanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, oraz
 - rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania Viasat podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, gdy, przeprowadzając ocenę stanu faktycznego pod kątem art. 106 ust. 2 TFEU, stwierdził, iż Komisja nie musiała uwzględnić okoliczności polegającej na tym, że pomoc dla TV2 została przyznana z pominięciem podstawowych zasad przejrzystości i opłacalności.

Bardziej konkretnie rzecz ujmując, Viasat twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa 1) oddalając podniesione przez nią żądania opierając się na wyroku M6 i związanym z nim orzecznictwem, 2) stwierdzając, że podniesiona przez Viasat argumentacja „prowadzi pod względem logicznym do ślepego zaułka”, 3) nie przywiązując wagi do komunikatów UOIG z 2005 r. i 2011 r. oraz komunikatu w sprawie nadawania z 2009 r. oraz 4) przyjmując, że komunikat w sprawie nadawania z 2001 r. stanął na przeszkodzie zastosowaniu przez Komisję metodologii wynikającej zdaniami Viasat z art. 106 ust. 2 TFEU.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji decyzji 2011/839/UE z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię (C 2/03) na rzecz TV2/Danmark (Dz.U. L 340, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-665/15)

(2016/C 059/10)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że poprzez brak przyłączenia się do Europejskiej Sieci Praw Jazdy Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 5 lit. d) dyrektywy 2006/126/WE ⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z dyrektywy 2006/126 oraz orzecznictwa wynika, że na państwie członkowskim, wydającym prawo jazdy ciąży obowiązek weryfikacji, czy spełnione zostały minimalne wymogi przewidziane dla wydania prawa jazdy.

Tymczasem, w związku z tym, że państwo portugalskie nie jest przyłączone do Europejskiej Sieci Praw Jazdy (RESPER), nie może ono zweryfikować, czy spełnione zostały minimalne wymogi przewidziane dla wydania prawa jazdy. W szczególności nie może ono sprawdzić, czy kandydat jest już posiadaczem innego prawa jazdy w innym państwie członkowskim.

Z drugiej strony, ponieważ nie jest ono przyłączone do RESPER, państwo portugalskie uniemożliwia innym państwom członkowskim weryfikację, czy spełnione zostały minimalne wymogi przewidziane dla wydania prawa jazdy.

Ponadto inne państwa członkowskie nie mogą przeprowadzić żadnej kontroli z uczestnictwem Portugalii w odniesieniu do okoliczności, w których minimalne wymogi przewidziane dla wydania prawa jazdy nie zostały spełnione w sposób oczywisty.

W związku z tym, wobec braku przyłączenia do RESPER, Portugalia podważa zasadniczy cel zobowiązania polegającego na przyłączeniu do sieci, a także cel samej dyrektywy 2006/126 leżący w poprawie bezpieczeństwa drogowego przy ułatwieniu swobodnego przepływu osób.

Artykuł 7 ust. 5 lit. d) dyrektywy stanowi w sposób jasny, że państwa członkowskie powinny używać Europejskiej Sieci Praw Jazdy, w szczególności w celu dokonywania kontroli i zapobiegania sytuacjom, w których dana osoba jest posiadaczem kilku praw jazdy.

Artykuł 16 ust. 2 dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie były zobowiązane do wdrożenia art. 7 ust. 5 dyrektywy w terminie do dnia 19 stycznia 2013 r.

(¹) Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy (przekształcenie) – Dz.U. L 403, s. 18.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Orange Polska/Komisja

(Sprawa T-486/11) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Polski rynek telekomunikacyjny — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 102 TFUE — Warunki stawiane nowym operatorom przez operatora zasiedziałego dotyczące udzielania płatnego dostępu do sieci i usług hurtowego dostępu szerokopasmowego — Uzasadniony interes w stwierdzeniu naruszenia — Grzywny — Obowiązek uzasadnienia — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące — Proporcjonalność — Nieograniczone prawo orzekania — Wytoczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien)

(2016/C 059/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Orange Polska S.A., dawniej Telekomunikacja Polska S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: początkowo adwokaci M. Modzelewska de Raad, P. Paśnik, S. Hautbourg, A. Howard, barrister oraz C. Vajda, QC, a następnie M. Modzelewska de Raad, P. Paśnik, S. Hautbourg, A. Howard oraz D. Beard, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Gencarelli, K. Mojzesowicz oraz G. Koleva, następnie K. Mojzesowicz, G. Koleva oraz L. Malferrari i w końcu G. Koleva, L. Malferrari, É. Gippini Fournier oraz J. Szczodrowski, działający w charakterze pełnomocników)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: P. Rosiak i K. Karasiewicz, radcy prawni)

Interwenient popierający stronę pozwaną: European Competitive Telecommunications Association (przedstawiciele: początkowo P. Alexiadis oraz J. MacKenzie, następnie J. MacKenzie, solicitors)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności w całości albo w części decyzji Komisji C(2011) 4378 wersja ostateczna z dnia 22 czerwca 2011 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 102 TFUE (sprawa COMP/39.525 – Telekomunikacja Polska) oraz, po drugie, żądanie obniżenia kwoty grzywny nałożonej przez Komisję w art. 2 tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Orange Polska S.A. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji i European Competitive Telecommunications Association pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 340 z 19.11.2011.

Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – SNCF/Komisja(Sprawa T-242/12) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc wdrożona przez Francję na rzecz Sernam SCS — Pomoc na rzecz dokapitalizowania i restrukturyzacji, gwarancje i zrzeczenie się przez SNCF wiarytelności na rzecz Sernam — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Wykorzystanie pomocy niezgodne z jej przeznaczeniem — Odzyskanie — Ciągłość działalności gospodarczej — Kryterium inwestora prywatnego)

(2016/C 059/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société nationale des chemins de fer français (SNCF) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Beurier, O. Billard i V. Landes)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo D. Colas i J. Gstalter, następnie D. Colas i J. Rossi a wreszcie D. Colas i J. Bousin, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Mory SA, w likwidacji (Pantin, Francja) i Mory Team, w likwidacji (Pantin) (przedstawiciele: adwokaci B. Vatier i F. Loubières)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2012/398/UE z dnia 9 marca 2012 r. dotyczącej pomocy państwa SA. 12522 (C 37/08) – Francja – Zastosowanie decyzji „Sernam 2” (Dz.U. L 195, s. 19).

Sentencja

- 1) Skarga Société nationale des chemins de fer français (SNCF) zostaje oddalona.
- 2) SNCF pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Francuska pokrywa własne koszty.
- 4) Mory i Mory Team pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Włochy/Komisja(Sprawa T-275/13) ⁽¹⁾

[System językowy — Ogłoszenia o konkursach otwartych mających na celu nabór administratorów — Wybór drugiego języka spośród trzech języków — Język komunikacji z kandydatami startującymi w konkursie — Rozporządzenie nr 1 — Artykuł 1d ust. 1, art. 27 i 28 lit. f) regulaminu pracowniczego — Zasada niedyskryminacji — Proporcjonalność]

(2016/C 059/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspomagana przez P. Gentilego i S. Fiorentina, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, B. Eggers i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. García-Valdecasas Dorrego, abogado del Estado)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i B. Beutler, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/249/13, mającym na celu ustanowienie rezerwy kadrowej administratorów dla naboru na wolne stanowiska w dziedzinie makroekonomii i ekonomii finansowej (Dz.U. 2013 C 75 A, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/249/13, mającym na celu ustanowienie rezerwy kadrowej administratorów dla naboru na wolne stanowiska w dziedzinie makroekonomii i ekonomii finansowej.
- 2) Komisja pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Republikę Włoską.
- 3) Królestwo Hiszpanii i Republika Federalna Niemiec pokrywają koszty własnej interwencji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Włochy/Komisja

(Sprawa T-295/13) ⁽¹⁾

[System językowy — Sprostowania ogłoszeń o konkursach otwartych mających na celu nabór administratorów — Nowe postępowania konkursowe — Wybór drugiego języka spośród trzech języków — Rozporządzenie nr 1 — Artykuł 1d ust. 1 1, art. 27 i 28 lit. f) regulaminu pracowniczego — Zasada niedyskryminacji — Proporcjonalność]

(2016/C 059/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspomagana przez P. Gentilego i S. Fiorentina, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, B. Eggers i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. García-Valdecasas Dorrego, abogado del Estado)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności sprostowania ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/177/10 mającego na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru administratorów AD 5 w dziedzinie europejskiej administracji publicznej, prawa, ekonomii, audytu i technologii informacyjno-komunikacyjnych (Dz.U. 2013 C 82 A, s. 1), a także sprostowania ogłoszeń o konkursach otwartych EPSO/AD/178/10 i EPSO/AD/179/10, mających na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru administratorów w dziedzinach, odpowiednio, bibliotekoznawstwa/informacji naukowej i serwisu audiowizualnego (Dz.U. 2013 C 82 A, s. 6).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność opublikowanego w dniu 21 marca 2013 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej sprostowania ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/177/10 mającego na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru administratorów AD 5 w dziedzinie europejskiej administracji publicznej, prawa, ekonomii, audytu i technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz opublikowanego w dniu 21 marca 2013 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej sprostowania ogłoszeń o konkursach otwartych EPSO/AD/178/10 i EPSO/AD/179/10, mających na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru administratorów w dziedzinach, odpowiednio, bibliotekoznawstwa/informacji naukowej i serwisu audiowizualnego, zgodnie z tym, jak ich charakter i treść zostały ustalone w pkt 68-70 niniejszego wyroku.
- 2) Komisja pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Republikę Włoską.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa koszty własnej interwencji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Włochy/Komisja

(Sprawa T-510/13) ⁽¹⁾

[System językowy — Ogłoszenia o konkursach otwartych mających na celu nabór tłumaczy — Wybór drugiego języka spośród trzech języków — Język komunikacji z kandydatami startującymi w konkursie — Rozporządzenie nr 1 — Artykuł 1d ust. 1 I, art. 27 i 28 lit. f) regulaminu pracowniczego — Zasada niedyskryminacji — Proporcjonalność]

(2016/C 059/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspomagana przez P. Gentilego i S. Fiorentina, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. García-Valdecasas Dorrego, abogado del Estado)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i B. Beutler, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności ogłoszeń o konkursach otwartych EPSO/AD/260/13, EPSO/AD/261/13, EPSO/AD/262/13, EPSO/AD/263/13, EPSO/AD/264/13, EPSO/AD/265/13 i EPSO/AD/266/13, mających na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru tłumaczy języka, odpowiednio, duńskiego, angielskiego, francuskiego, włoskiego, maltańskiego, niderlandzkiego i słoweńskiego (Dz.U. 2013 C 199 A, s. 6).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność ogłoszeń o konkursach otwartych EPSO/AD/260/13, EPSO/AD/261/13, EPSO/AD/262/13, EPSO/AD/263/13, EPSO/AD/264/13, EPSO/AD/265/13 i EPSO/AD/266/13, mających na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru tłumaczy języka, odpowiednio, duńskiego, angielskiego, francuskiego, włoskiego, maltańskiego, niderlandzkiego i słoweńskiego.
- 2) Komisja pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Republikę Włoską.
- 3) Królestwo Hiszpanii i Republika Federalna Niemiec pokrywają koszty własnej interwencji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 336 z 16.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Hiszpania/Komisja

(Sprawy połączone T-515/13 i T-719/13) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Budowa statków — Przepisy podatkowe mające zastosowanie do określonych porozumień zawartych w celu sfinansowania zakupu statków — Decyzja uznająca pomoc za w części niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej częściowe odzyskanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Korzyść — Selektywny charakter — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi — Naruszenie konkurencji — Obowiązek uzasadnienia)

(2016/C 059/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo N. Díaz Abad, a następnie M. Sampol Pucurull, abogados del Estado) (sprawa T-515/13); Lico Leasing, SA (Madryt, Hiszpania) i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, SA (Madryt) (przedstawiciele: M. Merola i A. Sánchez, adwokaci) (sprawa T-719/13)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, M. Afonso, É. Gippini Fournier i P. Němečková, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2014/200/UE z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06) wdrożonej przez Hiszpanię – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego, zwany również „hiszpańskim systemem leasingu podatkowego” (Dz.U. 2014, L 114, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2014/200/UE z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06) wdrożonej przez Hiszpanię – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego, zwany również „hiszpańskim systemem leasingu podatkowego” (Dz.U. 2014, L 114, s. 1).

- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Królestwo Hiszpanii, Lico Leasing, SA i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reversión, SA.

(¹) Dz.U. C 336 z 16.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Bice International/OHIM – Bice (bice)

(Sprawa T-624/14) (¹)

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy bice — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy 1926 BiCE RISTORANTE — Brak rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009]

(2016/C 059/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bice International Ltd (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: początkowo N. Gibb, solicitor i D. McFarland, barrister, następnie D. McFarland)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bice AG (Baar, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat D. Pauli)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 maja 2014 r. (sprawa R 1249/2013-1), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Bice International Ltd a Bice AG.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bice International Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 351 z 6.10.2014.

Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Olympus Medical Systems/OHIM (3D)

(Sprawa T-79/15) (¹)

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego 3D — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 059/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Olympus Medical Systems Corp. (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci A. Ebert-Weidenfeller i C. Opatz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: K. Doherty i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 grudnia 2014 r. (sprawa R 1708/2014-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego 3D jako wspólnotowego znaku towarowego

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Olympus Medical Systems Corp zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 13.4.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 8 grudnia 2015 r. – Włochy/Komisja

(Sprawa T-673/14) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Transport — Utworzenie spółki Airport Handling SpA — Decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Środki pomocy w pełni wykonane w dniu wniesienia skargi — Niedopuszczalność)

(2016/C 059/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierany przez S. Fiorentino i A. De Stefano, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Conte i S. Noë, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2014) 4537 final z dnia 9 lipca 2014 r. o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE dotyczącego utworzenia spółki Airport Handling [pomoc państwa SA.21420 (2014/C) (ex 20 14/NN) (ex 20 13/PN)].

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Republika Włoch zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 409 z 17.11.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 10 grudnia 2015 r. – Cofely Solelec i in./Parlament

(Sprawa T-224/15) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Postępowanie przetargowe — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Cofnięcie zaskarżonego aktu — Umorzenie postępowania)

(2016/C 059/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cofely Solelec (Esch-sur-Alzette, Luksemburg), Mannelli & Associés SA (Bertrange, Luksemburg) i Cofely Fabricom (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci V. Elvinger i S. Marx, następnie S. Marx)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Chrétien i M. Mraz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Infrastruktury i Logistyki Parlamentu Europejskiego nr 103299 z dnia 27 kwietnia 2015 r. odrzucającej ofertę skarżącą dotyczącą części 75 „Instalacja elektryczna – wysokoprądowa”, złożoną w przetargu INLO-D-UPIL-T-14-AO4 dotyczącym projektu rozbudowy i modernizacji budynku im. Konrada Adenauera w Luksemburgu (Luksemburg) oraz decyzji o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w niniejszej sprawie.
- 2) Parlament Europejski pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Cofely Solelec, Mannelli & Associés SA i Cofely Fabricom.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Lysoform Dr. Hans Rosemann i in./ECHA (Sprawa T-543/15 R)

[Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — REACH — Udostępnianie produktów biobójczych na rynku i ich stosowanie — Wpisanie spółki jako dostawcy substancji czynnej do wykazu przewidzianego w art. 95 rozporządzenia (UE) nr 582/2012 — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru]

(2016/C 059/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżące: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH (Berlin, Niemcy); Ecolab Deutschland GmbH (Monheim am Rhein, Niemcy); Schülke & Mayr GmbH (Norderstedt, Niemcy); Diversey Europe Operations BV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: K. Van Maldegem, M. Gruncharid i P. Sellar, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: C. Buchanan i W. Broere, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji ECHA z dnia 17 czerwca 2015 r. w sprawie wpisania spółki O. jako dostawcy substancji czynnej do wykazu przewidzianego w art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 582/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz. U. L 167, p. 1).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
 - 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
-

**Postanowienie prezesa Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Lysoform Dr. Hans Rosemann i in./ECHA
(Sprawa T-669/15 R)**

[Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — REACH — Udostępnianie produktów biobójczych na rynku i ich stosowanie — Wpisanie spółki jako dostawcy substancji czynnej do wykazu przewidzianego w art. 95 rozporządzenia (UE) nr 582/2012 — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru]

(2016/C 059/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżące: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH (Berlin, Niemcy); Ecolab Deutschland GmbH (Monheim am Rhein, Niemcy); Schülke & Mayr GmbH (Norderstedt, Niemcy); Diversey Europe Operations BV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: K. Van Maldegem, M. Grunchard i P. Sellar, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: C. Buchanan i W. Broere, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji ECHA z dnia 16 lipca 2015 r. w sprawie wpisania spółki B. jako dostawcy substancji czynnej do wykazu przewidzianego w art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 582/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167, p. 1).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Skarga wniesiona w dniu 22 października 2015 r. – PAN Europe i in./Komisja
(Sprawa T-600/15)**

(2016/C 059/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela, Belgia), Bee Life European Beekeeping Coordination (Bee Life) (Louvain-la-Neuve, Belgia), Unione nazionale associazioni apicoltori italiani (Unaapi) (Castel San Pietro Terme, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci B. Kloostera, i A. van den Biesen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 2015/1295 ⁽¹⁾ oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję art. 4 i 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009⁽²⁾ oraz załącznika I i załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 przy wydaniu zaskarżonego rozporządzenia i zatwierdzeniu wprowadzenia na rynek sulfoksafloru.
 - Komisja naruszyła art. 4 rozporządzenia nr 1107/2009 lub nie zastosowała prawidłowo wymogów dotyczących zatwierdzenia substancji czynnych, ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009;
 - Komisja naruszyła też art. 4 w związku z art. 6 lit. f) rozporządzenia nr 1107/2009, a także pkt 1.1 i 2.2 załącznika II do wspomnianego rozporządzenia lub nie zastosowała prawidłowo wymogów dotyczących zatwierdzenia substancji czynnych, ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009 oraz
 - Komisja naruszyła art. 4 i art. 6(i) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 lub nie zastosowała prawidłowo wymogów dotyczących zatwierdzenia substancji czynnych, ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez zaskarżone rozporządzenie prawa własności pszczelarzy i ich prawa prowadzenia działalności gospodarczej ustanowionych w art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽³⁾.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym przyjmując zaskarżone rozporządzenie Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, zasadę spójności praktyki decyzyjnej i swój obowiązek staranności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1295 z dnia 27 lipca 2015 r. w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej sulfoksaflor, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. L 199, s. 8).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG I (Dz.U. L 309, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. 2000, C 326, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2015 r. – Scandlines Danmark i Scandlines Deutschland/ Komisja

(Sprawa T-630/15)

(2016/C 059/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Scandlines Danmark ApS (Kopenhaga, Dania), Scandlines Deutschland GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: L. Sandberg-Mørch, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 lipca 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.39078 (2014/N) (Dania) w zakresie finansowania projektu Fehmarn Belt Fixed Link oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżące podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na tym, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa stwierdzając, iż finansowanie przyznane Femern A/S na poprawę krajowego połączenia kolejowego nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFEU.
2. Zarzut drugi, oparty na tym, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa stwierdzając, iż przyznana Femern A/S pomoc na projekt Fixed Link jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na mocy art. 107 ust. 3 lit. b) TFEU. Komisja dopuściła się naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie stwierdzając, że projekt Fehmarn Belt Fixed Link stanowi przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania oraz że przyznana nań pomoc jest konieczna i proporcjonalna. Komisja dopuściła się również naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie w zakresie dotyczącym zapobiegania niepożądanemu zakłócaniu konkurencji, zastosowania kryterium służącego wyważeniu interesów oraz użycia gwarancji państwowych.
3. Zarzut trzeci, oparty na tym, że Komisja uchybiła swemu obowiązkowi wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Zdaniem skarżących istnieją dowody występowania poważnych trudności w zakresie czasu trwania wstępnego postępowania wyjaśniającego i towarzyszących mu okoliczności. Skarżące ponoszą ponadto, że przeprowadzona przez Komisję analiza finansowania przyznanego Femern A/S na poprawę krajowego połączenia kolejowego, wspólnego europejskiego zainteresowania projektem Fehmarn Belt Fixed, konieczności i proporcjonalności pomocy oraz, wreszcie, zapobiegania niepożądanemu zakłócaniu konkurencji i zastosowania kryterium służącego wyważeniu interesów, była niewystarczająca i niekompletna.
4. Zarzut czwarty, oparty na tym, że Komisja uchybiła swemu obowiązkowi uzasadnienia. Ten brak uzasadnienia dotyczy finansowania przyznanego Femern A/S na poprawę krajowego połączenia kolejowego, wspólnego europejskiego zainteresowania projektem Fehmarn Belt Fixed, konieczności i proporcjonalności pomocy oraz, wreszcie, zapobiegania niepożądanemu zakłócaniu konkurencji i zastosowania kryterium służącego wyważeniu interesów.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2015 r. –Stena Line Scandinavia/Komisja

(Sprawa T-631/15)

(2016/C 059/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stena Line Scandinavia AB (Göteborg, Szwecja) (przedstawiciele: P. Alexiadis, solicitor, L. Sandberg-Mørch, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 lipca 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.39078 (2014/N) (Dania) w zakresie finansowania projektu Fehmarn Belt Fixed Link oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na tym, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa stwierdzając, iż finansowanie przyznane Femern A/S na poprawę krajowego połączenia kolejowego nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFEU.

2. Zarzut drugi, oparty na tym, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa stwierdzając, iż przyznana Femern A/S pomoc na projekt Fixed Link jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na mocy art. 107 ust. 3 lit. b) TFEU. Komisja dopuściła się naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie stwierdzając, że projekt Fehmarn Belt Fixed Link stanowi przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania oraz że przyznana nań pomoc jest konieczna i proporcjonalna. Komisja dopuściła się również naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie w zakresie dotyczącym zapobiegania niepożądanemu zakłócaniu konkurencji, zastosowania kryterium służącego wyważeniu interesów oraz użycia gwarancji państwowych.
3. Zarzut trzeci, oparty na tym, że Komisja uchybiła swemu obowiązkowi wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Zdaniem skarżącej istnieją dowody występowania poważnych trudności w zakresie czasu trwania wstępnego postępowania wyjaśniającego i towarzyszących mu okoliczności. Skarżąca ponosi ponadto, że przeprowadzona przez Komisję analiza finansowania przyznanego Femern A/S na poprawę krajowego połączenia kolejowego, wspólnego europejskiego zainteresowania projektem Fehmarn Belt Fixed, konieczności i proporcjonalności pomocy oraz, wreszcie, zapobiegania niepożądanemu zakłócaniu konkurencji i zastosowania kryterium służącego wyważeniu interesów, była niewystarczająca i niekompletna.
4. Zarzut czwarty, oparty na tym, że Komisja uchybiła swemu obowiązkowi uzasadnienia. Ten brak uzasadnienia dotyczy finansowania przyznanego Femern A/S na poprawę krajowego połączenia kolejowego, wspólnego europejskiego zainteresowania projektem Fehmarn Belt Fixed, konieczności i proporcjonalności pomocy oraz, wreszcie, zapobiegania niepożądanemu zakłócaniu konkurencji i zastosowania kryterium służącego wyważeniu interesów.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2015 r. – Guardian Europe/Unia Europejska

(Sprawa T-673/15)

(2016/C 059/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Guardian Europe Sàrl (Bertrange, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokat F. Louis i C. O'Daly, solicitor)

Strona pozwana: Unia Europejska reprezentowana przez Komisję Europejską i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie na jej rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia za następujące szkody majątkowe i niemajątkowe powstałe w wyniku nierozpatrzenia jej sprawy przez Sąd w rozsądnym terminie: a) szkodę majątkową w postaci kosztów gwarancji w wysokości 936 000 EUR; b) szkodę majątkową w postaci utraconych korzyści stanowiących utracony zysk w wysokości 1 671 000 EUR; oraz c) szkodę niemajątkową w wysokości 14,8 mln EUR;
- w stosownym wypadku zasądzenie odsetek od powyższych kwot według średniej stopy stosowanej przez Europejski Bank Centralny w okresie mającym znaczenie dla sprawy do jego podstawowych operacji refinansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe;
- zasądzenie na jej rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia za następujące szkody majątkowe i niemajątkowe powstałe w wyniku naruszenia przez Komisję i Sąd zasady równego traktowania: a) szkodę majątkową w postaci kosztów gwarancji w wysokości 1 547 000 EUR; b) szkodę majątkową w postaci utraconych korzyści stanowiących utracony zysk w wysokości 9 292 000 EUR; oraz c) szkodę niemajątkową w wysokości 14,8 mln EUR.
- w stosownym wypadku zasądzenie odsetek od powyższych kwot według średniej stopy stosowanej przez Europejski Bank Centralny w okresie mającym znaczenie dla sprawy do jego podstawowych operacji refinansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi, że wskutek naruszenia przez Sąd prawa do rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie zagwarantowanego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przysługuje jej względem Unii Europejskiej roszczenie odszkodowawcze na mocy art. 268 TFUE i 340 akapit drugi TFEU. Wskutek nierozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie skarżąca poniosła – w okresie od dnia 12 lutego 2010 r. do dnia 27 września 2012 r. trzy rodzaje szkód: 1) szkodę majątkową w postaci zwiększonych kosztów gwarancji bankowej zabezpieczającej kwotę grzywny, której skarżąca nie zapłaciła niezwłocznie Komisji po wydaniu przez Komisję decyzji nr C(2007)5791 final z dnia 28 listopada 2007 r. w sprawie Case COMP/39165 – Szkło płaskie; 2) szkodę majątkową w postaci utraconych korzyści związanych z faktem, że oprocentowanie grzywny zwróconej skarżącej z opóźnieniem po wydaniu przez Trybunał Sprawiedliwości wyroku w 2014 r. było znacznie niższe od potencjalnego zwrotu z inwestycji we własne przedsiębiorstwo, które skarżąca mogłaby poczynić, gdyby w 2008 r. nie musiała zapłacić tej kwoty Komisji; oraz 3) szkodę niemajątkową powstałą wskutek błędnej decyzji o nałożeniu na skarżącą w listopadzie 2007 r. najwyższej z możliwych grzywien oraz wskutek nierozpatrzenia jej sprawy przez Sąd w rozsądnym terminie, co zostało naprawione przez Trybunał Sprawiedliwości dopiero w listopadzie 2014 r.
2. Zarzut drugi, w którym skarżąca utrzymuje, że wskutek oczywistego naruszenia przez Komisję Europejską i Sąd zasady równego traktowania skutkującego dyskryminacją skarżącą przysługuje jej względem Unii Europejskiej roszczenie odszkodowawcze na mocy art. 268 TFUE i 340 akapit drugi TFEU. W decyzji nr C(2007)5791 final z dnia 28 listopada 2007 r. wydanej w sprawie COMP/39165 – Szkło płaskie, przy obliczaniu grzywien nałożonych na pozostałych adresatów tej decyzji błędnie pominięto sprzedaż wewnętrzną, co skutkowało dyskryminacją skarżącą, gdyż ze względu na bycie producentem niezintegrowanym sprzedaż wewnętrzną w jej przypadku nie występowała, przy czym dyskryminacji tej nie usunięto na późniejszym etapie. Błąd Komisji został spotęgowany przez Sąd, który utrzymał w mocy jej decyzję o pominięciu sprzedaży wewnętrznej. Błąd ten naprawił dopiero Trybunał Sprawiedliwości w listopadzie 2014 r., zmniejszając grzywnę nałożoną wspomnianą decyzją o 44,4 mln EUR. Jednakże zmniejszenie grzywny nie zrekompensowało szkody, jaką skarżąca poniosła w okresie od listopada 2007 r. do listopada 2014 r. wskutek nałożenia na nią nadmiernej grzywny sugerującej, że ponosi ona szczególną odpowiedzialność za kartel na rynku szkła płaskiego, oraz wskutek poniesienia przez nią dodatkowych kosztów finansowych. Z powodu bezprawnych działań Komisji i Sądu skarżąca poniosła te same trzy rodzaje szkód, które podniosła w ramach zarzutu pierwszego, z tym że odnoszą się one do dłuższego okresu czasu, tj. od listopada 2007 r. do listopada 2014 r.

**Odwołanie wniesione w dniu 26 listopada 2015 r. przez Patrick Wanègue od postanowienia
wydanego w dniu 15 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-21/15
Wanègue/Komitet Regionów**

(Sprawa T-682/15 P)

(2016/C 059/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Patrick Wanègue (Dilbeek, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M.A. Lucas)

Druga strona postępowania: Komitet Regionów Unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie postanowienia z dnia 15 września 2015 r. w sprawie F-21/15, mocą którego Sąd do spraw Służby Publicznej (druga izba) odrzucił skargę wniesioną w dniu 5 lutego 2015 r. przez wnoszącego odwołanie przeciwko Komitetowi Regionów jako w części oczywiście pozbawioną podstawy prawnej a w części oczywiście niedopuszczalną;
- rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi i uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w skardze;
- obciążenie Komitetu Regionów kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 51 ust. 1 i art. 53 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej (SSP) oraz zasady równości stron w postępowaniu, ponieważ termin dwóch miesięcy przewidziany na złożenie odpowiedzi na skargę, powiększony o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość obliczono od chwili doręczenia usunięcia braków skargi, a nie od chwili doręczenia skargi, a tym samym odpowiedź na skargę Komitetu Regionów (KR) została załączona do akt postępowania, podczas gdy została złożona po terminie; w rezultacie Sąd oparł się na tej odpowiedzi celem odrzucenia skargi w drodze postanowienia na podstawie art. 81 regulaminu postępowania, a wnoszący odwołanie został pozbawiony możliwości żądania korzyści płynących z wyroku zaocznego na podstawie art. 121 regulaminu postępowania.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej z uwzględnieniem ich kontekstu oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ SSP w pkt 64-70 swego postanowienia dokonał wykładni art. 56 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, nie uwzględniając ani jego art. 55, ani decyzji wydanych przez KR na tej podstawie, a także nie odpowiedział na argumenty, jakie skarżący wyciągnął z tych przepisów, jak również na naruszenia prawa, a w ten sposób naruszył zakres i cel art. 55 i 56 regulaminu pracowniczego oraz art. 3 załącznika VI do tego regulaminu, jak również art. 2 i 4 decyzji nr 048/03 dotyczącej sposobów przyznawania dodatków ryczałtowych za nadgodziny przepracowane przez niektórych urzędników kategorii C i D, którzy są zmuszeni regularnie pracować w godzinach nadliczbowych (zwanej dalej „decyzją nr 48/03”).
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad wykładni przepisów regulaminu pracowniczego zgodnie z europejską kartą praw podstawowych i art. 31 karty, zgodnie z decyzją nr 48/03 oraz obowiązku uzasadnienia wyroków i zaufania do pism procesowych, ponieważ SSP w pkt 71-74 swojego postanowienia nie uwzględnił art. 6 decyzji nr 48/03 dla celów wykładni art. 31 ust. 2 karty, nie odpowiedział w sposób wymagany prawem na argumenty, jakie wnoszący odwołanie wyciągnął z tych przepisów i naruszył przedmiot oraz podstawę skargi.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zaufania do pism procesowych i zasady oceny skargi na podstawie okoliczności istniejących w chwili przyjęcia zaskarżonego aktu, ponieważ SSP uznał w pkt 77 swojego postanowienia, że wnoszący odwołanie oparł swe argumenty dotyczące zasady równego traktowania na skutkach spornej decyzji, a w każdym razie je odrzucił w oparciu o te skutki, jak również naruszenia obowiązku uzasadnienia, zasady wykładni przepisów regulaminu pracowniczego, zgodnie z zasadą równości i samej zasady równości, ponieważ Sąd nie odpowiedział w pkt 77 czy 78-80 swego postanowienia w sposób wymagany prawem na jego argumenty.
5. Zarzut piąty dotyczący po pierwsze, naruszenia zaufania do pism procesowych i art. 50 § 1 lit. e) regulaminu postępowania przez SSP, ponieważ Sąd stwierdził w pkt 82 swojego postanowienia, że zarzut niezgodności z prawem podniesiony przez wnoszącego odwołanie nie został poparty żadną argumentacją przeciwnie do tego, co przewiduje ten przepis, a zatem był oczywiście niedopuszczalny, a po drugie, w konsekwencji niezgodności z prawem pkt 54-57 zaskarżonego postanowienia.

**Odwołanie wniesione w dniu 27 listopada 2015 r. przez Rodericha Weissenfelsa od wyroku
wydanego w dniu 24 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-92/14
Weissenfels/Parlament**

(Sprawa T-684/15 P)

(2016/C 059/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Roderich Weissenfels (Freiburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat G. Maximini)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji
- w rezultacie obciążenie Parlamentu zapłatą żądanego zadośćuczynienia i kosztami postępowania w obu instancjach, w tym kosztami postępowania poprzedzającego wniesienie skargi oraz wszystkimi niezbędnymi wydatkami i opłatami wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu wnoszący je żąda uchylenia wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 24 września 2015 r. Weissenfels/Parlament (F-92/14, Zb.Orz.SP, EU:F:2015:110).

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia wymogu bezstronności (art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)

Wnoszący odwołanie twierdzi, że zarówno postępowanie sądowe, które doprowadziło do wydania zaskarżonego wyroku, jak i sam wyrok charakteryzują się konsekwentnie powtarzającymi się naruszeniami wymogu bezstronności wyrażanymi w sposób ostantacyjny zarówno na poziomie pomocniczych dokumentów akt, jak i na poziomie naruszania prawa w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sporu.

2. Zarzut drugi dotyczący odebrania prawa do wymiaru sprawiedliwości, naruszenia zasad logiki i przeinaczenie faktów w odniesieniu do odmowy zbadania kwestii istnienia naruszeń.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad logiki, wypaczenia faktów i oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do oszczerczych twierdzeń zawartych w e-mailu z dnia 10 kwietnia 2002 r. stanowiących przedmiot sporu.
4. Zarzut czwarty dotyczący przeinaczenia faktów i przedmiotu sporu, naruszenia zasad logiki, naruszenia praw wnoszącego odwołanie i naruszenia prawa w odniesieniu do ujawniania danych osobowych wnoszącego odwołanie.

**Odwołanie wniesione w dniu 28 listopada 2015 r. przez Petera Schönbergera od postanowienia
wydanego w dniu 30 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-14/12
RENV Schönberger/Trybunał Obrachunkowy**

(Sprawa T-688/15 P)

(2016/C 059/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Peter Schönberger (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat O. Mader)

Druga strona postępowania: Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu wnoszący je żąda uchylecia postanowienia z dnia 30 września 2015 r. Schönberger/Trybunał Obrachunkowy (F-14/12 RENV, Zb.Orz.SP, EU:F:2015:112).

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: niewłaściwe zastosowanie art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej

Wnoszący odwołanie twierdzi, że w zaskarżonym postanowieniu Sąd do spraw Służby Publicznej (zwany dalej „SSP”) z naruszeniem prawa zastosował art. 81 regulaminu swego postępowania, a tym samym naruszył prawo wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym i do rzetelnego procesu sądowego.

2. Zarzut drugi: wymiana uzasadnienia poprzez uwzględnienie argumentów przedstawionych po terminie

Zdaniem wnoszącego odwołanie, SSP naruszył prawo w związku z zamianą uzasadnienia, ponieważ powołał się na argumenty, które zostały podniesione przez pozwanego po terminie.

3. Zarzut trzeci: przeinaczenie okoliczności faktycznych

Zdaniem wnoszącego odwołanie SSP wypaczył stanowisko Trybunału Obrachunkowego, twierdząc w zaskarżonym postanowieniu, że Trybunał ten utrzymywał, iż porównanie osiągnięć wnoszącego odwołanie z osiągnięciami innych urzędników uprawnionych do awansu nie doprowadziłoby do awansu wnoszącego odwołanie, choć Trybunał Obrachunkowy tylko wyjaśnił, że wnoszący odwołanie nie zostałby automatycznie awansowany, jeśli istniałaby większa liczba dostępnych miejsc.

4. Zarzut czwarty: błędne zastosowanie kryteriów awansu

Wnoszący odwołanie twierdzi dalej, że w celu oceny jego osiągnięć SSP z naruszeniem prawa zastosował kryterium awansu, które wykracza poza kryteria używane przez Trybunał Obrachunkowy i jest niepotrzebnie zbyt rygorystyczne, ponieważ wymaga dowodu na to, że spośród 53 urzędników uprawnionych do awansu wnoszący odwołanie posiadał jedno z najwyższych osiągnięć.

5. Zarzut piąty: nieprawidłowo przeprowadzona ocena porównawcza stopnia ponoszonej odpowiedzialności

Wnoszący odwołanie zarzuca ponadto, że ocena porównawcza stopnia ponoszonej przez niego odpowiedzialności została przeprowadzona przez SSP bez podstawy faktycznej i w sposób fałszywie sugerujący automatyczny priorytet dla kierowników działu.

6. Zarzut szósty: nieprawidłowe badanie obowiązującej stawki awansu

Wnoszący odwołanie podnosi w tym zakresie, że kwestia zastosowanej kwoty awansu dotyka samej istoty sporu. W związku z tym nie powinna ona być rozpatrywana w ramach badania dopuszczalności.

7. Zarzut siódmy: naruszenie zasady równego traktowania

Wnoszący odwołanie twierdzi wreszcie, że SSP błędnie i niezgodnie z utrwalonym orzecznictwem zastosował zasadę równego traktowania, ponieważ nie stwierdził, że zasada ta byłaby naruszona w sytuacji, gdyby instytucje przekroczyły granice swego uznania i podjęły działania, z arbitralnymi rozróżnieniami, które są sprzeczne z przepisami regulaminu pracowniczego Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2015 r. – HTTS/Rada

(Sprawa T-692/15)

(2016/C 059/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Schlingmann i M. Bever)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej odszkodowania w wysokości 2 516 221,50 EUR na rzecz skarżącej w związku ze szkodami materialnymi i niematerialnymi powstałymi poprzez umieszczenie skarżącej w wykazie osób, podmiotów i organów w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 423/2007 i załączniku VIII do rozporządzenia (UE) nr 961/2010;
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej odsetek za zwłokę zgodnie ze stopą procentową stosowaną przez Europejski Bank Centralny do podstawowych operacji refinansujących, zwiększoną o dwa punkty procentowe od dnia 17 października 2015 r. do pełnej zapłaty powyższej kwoty;
- obciążenie Rady kosztami postępowania, w szczególności nakładów skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, w ramach którego kwestionuje naruszenie przez Radę – która bezprawnie umieściła ją w wykazie osób, podmiotów i organów, którym zamrożono wszystkie należące do nich środki finansowe i zasoby gospodarcze – przepisów prawa służących ochronie indywidualnych interesów, które nie udzielają zakresu swobodnego uznania.

U skarżącej powstała materialna i niematerialna szkoda, będąca bezpośrednim skutkiem restrykcyjnych środków nałożonych bezprawnie przez Radę.

Odwołanie wniesione w dniu 2 grudnia 2015 r. przez Juhe Tapia Silvana od wyroku wydanego w dniu 22 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-83/14, Silvan/Komisja

(Sprawa T-698/15 P)

(2016/C 059/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Juha Tapio Silvan (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. de Montigny i J.N. Louis)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, że
 - wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 września 2015 r. w sprawie F-83/14, (Tapio Silvan/Komisja), zostaje uchylony;
- w drodze nowego rozstrzygnięcia
 - orzeczenie, że
 - stwierdza się nieważność decyzji o nieawansowaniu skarżącego;
 - Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania w obu instancjach;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący dopuszczalności podniesionych zarzutów i przedstawionych dowodów, który dzieli się na dwie części:
 - Część pierwszą dotyczącą naruszenia przepisów postępowania i naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) w odniesieniu do uznania niedopuszczalności zarzutu dotyczącego braku porównania osiągnięć przez organ powołujący;
 - Część drugą dotyczącą naruszenia prawa przez SSP w odniesieniu do braku oceny przedstawionych przez wnoszącego odwołanie dowodów wykazujących brak porównania osiągnięć przez organ powołujący na wszystkich etapach postępowania w sprawie awansu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 45 i braku porównania osiągnięć, który dzieli się na dwie części:
 - Część pierwszą dotyczącą, po pierwsze, naruszenia prawa przez SSP w ramach analizy przedstawionych dokumentów i przeinaczenia dowodów przedstawionych przez strony, braku skutecznej kontroli sądowej oraz braku uzasadnienia, a po drugie, błędu w ocenie, braku uzasadnienia, braku skutecznej kontroli sądowej oraz przeinaczenia dowodów;
 - Część drugą dotyczącą, po pierwsze, naruszenia prawa w ramach oceny zarzutów sformułowanych przez wnoszącego odwołanie w zakresie, w jakim SSP uznał, że wnoszący odwołanie nie podniósł zarzutu niezgodności z prawem przyjętych przez Komisję Europejską w dniu 14 listopada 2011 r. ogólnych przepisów wykonawczych C (2011) 8190 do art. 45 regulaminu pracowniczego w odniesieniu do tego, że żadne porównanie nie jest przewidziane na etapie wspólnego komitetu ds. awansów, a po drugie, błędu w ocenie i przeinaczenia przedstawionych dowodów.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędu w ocenie w ramach analizy osiągnięć, który dzieli się na dwie części:
 - Część pierwszą dotyczącą naruszenia prawa przez SSP w odniesieniu do oceny ciężaru dowodu;
 - Część drugą dotyczącą błędu w ocenie i przeinaczenia przedstawionych dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2015 r. – Syriatel Mobile Telecom/Rada**(Sprawa T-705/15)**

(2016/C 059/32)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Syriatel Mobile Telecom (Joint Stock Company) (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności powództwa strony skarżącej;
- w konsekwencji nakazanie Unii Europejskiej naprawienia wszystkich wyrządzonych skarżącej krzywd i szkód poprzez zapłatę kwoty ustalonej przez Sąd według zasad słuszności;
- posiłkowo – wyznaczenie biegłego w celu ustalenia wysokości szkód poniesionych przez skarżącą;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedyny zarzut dotyczący, po pierwsze, krzywdy wyrządzonej w następstwie naruszenia dobrego imienia skarżącej, oraz po drugie, szkody materialnej wyrządzonej w następstwie rozwiązania łączących ją stosunków umownych, utraty dóbr oraz części dochodów, które to krzywda i szkoda wyrządzone skarżącej pozostają w bezpośrednim związku przyczynowym ze środkami przyjętymi przez Radę Unii Europejskiej, która ponosi odpowiedzialność za wspomniane środki.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Souruh/Rada**(Sprawa T-707/15)**

(2016/C 059/33)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Souruh SA (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności jej powództwa;
- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia w całości szkody poniesionej przez skarżącą w wysokości, jaką Sąd określi na podstawie zasady słuszności;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący, po pierwsze, krzywdy wyrządzonej naruszeniem jej reputacji, a po drugie szkody spowodowanej zerwaniem jej stosunków umownych, utratą sprzętu, a także utratą dochodów, jakich skarżąca doznała, które to szkoda i krzywda pozostają w bezpośrednim związku przyczynowym ze środkami przyjętymi przez Radę Unii Europejskiej i za które instytucja ta ponosi odpowiedzialność.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015r. – Cham i Bena Properties/Rada

(Sprawa T-708/15)

(2016/C 059/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cham Holding Co. SA (Damaszek, Syria) oraz Bena Properties Co. SA (Damaszek) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności powództwa skarżących;
- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia szkody poniesionej przez skarżące w wysokości, jaką Sąd określi na podstawie zasady słuszności;
- nakazanie wyznaczenia eksperta w celu ustalenia całkowitego zakresu szkody poniesionej przez skarżące;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty tytułem żądania głównego i jeden zarzut tytułem żądania ewentualnego, dotyczące szkody, którą – jak twierdzą – poniosły i za którą ich zdaniem odpowiedzialność ponosi Rada Unii Europejskiej.

1. Pierwszy zarzut dotyczący niezgodności z prawem aktów przyjętych przez Radę w zakresie, w jakim instytucja ta uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi ostrożności i staranności poprzez oparcie swych decyzji o umieszczeniu skarżących w wykazach dotyczących sankcji na niejasnych i nieprecyzyjnych powodach, pomimo orzecznictwa, które nakazuje jej szczegółowe uzasadnienie przyjmowanych przez nią decyzji, oraz poprzez nieprzestrzeganie obowiązku wysłuchania przed wydaniem decyzji o pozostawieniu skarżących we wspomnianych wykazach. Ponadto przyjęte względem skarżących środki ograniczające mają charakter nieproporcjonalny i naruszają ich prawo do reputacji i prawo własności.
2. Drugi zarzut dotyczący krzywdy, jakiej doznały skarżące, ponieważ umieszczenie ich w wykazach dotyczących sankcji narusza ich reputację.

3. Trzeci zarzut dotyczący szkody poniesionej przez skarżące ze względu na umieszczenie ich w wykazach osób i podmiotów, których dotyczą środki ograniczające, ponieważ w rezultacie utraciły one wielu kontrahentów oraz wiele źródeł dochodów.
4. Czwarty zarzut, podniesiony tytułem żądania ewentualnego, dotyczący odpowiedzialności niezależnej od winy, jaką ponosi Unia Europejska za szkody wyrządzone skarżącym w związku z umieszczeniem ich w wykazach osób i podmiotów, których dotyczą sankcje wobec Syrii.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Almashreq Investment Fund/Rada

(Sprawa T-709/15)

(2016/C 059/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Almashreq Investment Fund (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności jej powództwa;
- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia w całości szkody poniesionej przez skarżącą w wysokości, jaką Sąd określi na podstawie zasady słuszności;
- nakazanie wyznaczenia eksperta w celu ustalenia całkowitego zakresu szkody poniesionej przez skarżącą;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący doznanej przez nią krzywdy, a mianowicie naruszenia jej reputacji, która to krzywda pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowym ze środkami przyjętymi przez Radę Unii Europejskiej i za którą instytucja ta ponosi odpowiedzialność.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Drex Technologies/Rada

(Sprawa T-710/15)

(2016/C 059/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Drex Technologies SA (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności jej powództwa;

- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia w całości szkody poniesionej przez skarżącą w wysokości, jaką Sąd określi na podstawie zasady słuszności;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący doznanej przez nią krzywdy, a mianowicie naruszenia jej reputacji, która to krzywda pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowym ze środkami przyjętymi przez Radę Unii Europejskiej i za którą instytucja ta ponosi odpowiedzialność.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Othman/Rada

(Sprawa T-711/15)

(2016/C 059/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Razan Othman (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności jej powództwa;
- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia w całości szkody poniesionej przez skarżącą w wysokości, jaką Sąd określi na podstawie zasady słuszności;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący doznanej przez nią krzywdy, a mianowicie naruszenia jej reputacji, która to krzywda pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowym ze środkami przyjętymi przez Radę Unii Europejskiej i za którą instytucja ta ponosi odpowiedzialność.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Crédit Mutuel Arkéa/EBC

(Sprawa T-712/15)

(2016/C 059/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Crédit Mutuel Arkéa (Le Relecq-Kerhuon, Francja) (przedstawiciel: H. Savoie, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 5 grudnia 2015 r. ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B8NLR5984/28) ustalającej wymogi ostrożnościowe mające zastosowanie do grupy Crédit Mutuel.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na okoliczności, że decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 5 grudnia 2015 r. (zwana dalej „decyzją”) jest bezprawna z tego względu, iż narusza ona przepisy prawa europejskiego ograniczające kompetencje EBC w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego wyłącznie do instytucji kredytowych. Zarzut ten dzieli się na cztery części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą prawo mające zastosowanie do EBC w dziedzinie nadzoru bankowego ściśle ogranicza jego kompetencję wyłącznie do instytucji kredytowych i innych instytucji finansowych.
 - Część druga, zgodnie z którą Confédération nationale du Crédit Mutuel (CNCM) nie jest instytucją kredytową i Crédit Mutuel nie może być objęta nadzorem EBC na tym poziomie.
 - Część trzecia, zgodnie z którą brak możliwości wykonywania przez EBC uprawnień nadzoru ostrożnościowego względem CNCM jest potwierdzony faktem, że EBC nie przysługuje uprawnienie do nakładania sankcji, co przyszaje sam EBC.
 - Część czwarta, zgodnie z którą ze względu na brak uprawnienia do nałożenia jakiegokolwiek środka na CNCM, bezskutecznie i w sposób obciążony błędem co do prawa decyzja dąży do nałożenia środków naprawczych na grupę Crédit Mutuel, która nie istnieje pod względem prawnym.
2. Zarzut drugi oparty na okoliczności, że należy stwierdzić nieważność decyzji także na tej podstawie, iż bezprawnie stwierdza ona, że cała Crédit Mutuel stanowi grupę w rozumieniu europejskich przepisów mających zastosowanie w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego. Zarzut ten dzieli się na trzy części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą ogólną zasadą ustanowioną przez uregulowania europejskie jest, po pierwsze, nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi na indywidualnej podstawie, a po drugie, skonsolidowany nadzór na poziomie grup wzajemnych, przy założeniu, że są one porównywalne z jednolitym podmiotem.
 - Część druga, zgodnie z którą nie są spełnione prawne przesłanki ustanowione przez uregulowania europejskie umożliwiające nadzór ostrożnościowy skonsolidowany na poziomie grup bankowych.
 - Część trzecia, zgodnie z którą w niniejszej sprawie nie jest spełniona żadna z trzech przesłanek umożliwiających nadzór skonsolidowany całej Crédit Mutuel.
3. Zarzut trzeci oparty na okoliczności, że należy stwierdzić nieważność decyzji także na tej podstawie, iż bezprawnie zwiększa ona z 8 % do 11 % wymóg podstawowych funduszy własnych Tier I mający zastosowanie do grupy Crédit Mutuel Arkéa. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą decyzja jest obciążona błędem co do prawa.
 - Część druga, zgodnie z którą decyzja jest również obciążona błędami w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Makhlouf/Rada

(Sprawa T-714/15)

(2016/C 059/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rami Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności powództwa skarżącego;
- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia w całości szkody poniesionej przez skarżącego w wysokości, jaką Sąd określi na podstawie zasady słuszności;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący doznanej przez skarżącego krzywdy polegającej na naruszeniu jego reputacji, która to krzywda pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowym ze środkami przyjętymi przez Radę Unii Europejskiej i za którą instytucja ta ponosi odpowiedzialność.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2015 r. – BBY Solutions/OHIM – Worldwide Sales Corporation Espania (BEST BUY GEEK SQUAD)

(Sprawa T-715/15)

(2016/C 059/40)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: BBY Solutions, Inc. (Minneapolis, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: A. Poulter, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Worldwide Sales Corporation Espania, SL (Sant Vicenç dels Horts, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „BEST BUY GEEK SQUAD” – zgłoszenie nr 6 064 001

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 września 2015 r. w sprawach połączonych R 517/2015-2 i R 437/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uwzględniono w niej sprzeciw;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 22 grudnia 2014 r. wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu B 1 354 630 w zakresie, w jakim uwzględniono w niej sprzeciw;

- dopuszczenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 6 064 001 do rejestracji;
- nakazie OHIM pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2015 r. – Gallardo Blanco/OHIM – Expasa Agricultura y Ganadería (Przedstawienie żelaznego wędzidla w kształcie litery H)

(Sprawa T-716/15)

(2016/C 059/41)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Juan Gallardo Blanco (Los Barrios, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Estella Garbayo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Expasa Agricultura y Ganadería, SA (Jerez de la Frontera, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy (Przedstawienie żelaznego wędzidla w kształcie litery H) – zgłoszenie nr 10 424 323

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2015 r. w sprawie R 1502/2014-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2015 r.;
- uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów OHIM z dnia 14 kwietnia 2014 r.;
- zmianę powyższych decyzji poprzez dopuszczenie do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 10 424 323 w całości;
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego przed OHIM.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4, art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2015 r. – PTC Therapeutics International/EMA**(Sprawa T-718/15)**

(2016/C 059/42)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: PTC Therapeutics International Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: M. Demetriou, QC, C. Thomas, Barrister, G. Castle, B. Kelly i H. Billson, Solicitors)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Leków EMA//722323/2015 o udzieleniu dostępu osobie trzeciej do informacji o produktach leczniczych, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s.43) jako że dotyczy ona poufnych informacji handlowych, których ujawnienie naruszy prawa skarżącej a prawo UE zabrania takiej decyzji;
- przekazanie zaskarżonej decyzji z powrotem do EMA w celu ponownego rozpatrzenia w zakresie sformułowania poufnych fragmentów w uzgodnieniu ze skarżącą; oraz
- obciążenie EMA kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż sporny dokument podlega ochronie na mocy art. 4 ust. 2 lub art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, iż sporny dokument stanowi w całości poufną informację handlową, która podlega ochronie na mocy art. 4 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, iż ujawnienie dokumentu naruszyłoby proces decyzyjny EMA.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, iż EMA nie przeprowadziła wymaganego prawem wyważenia interesów.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, iż wynikiem odpowiedniego wyważenia interesów wymaganego prawem byłaby decyzja o nieujawnianiu żadnej z części dokumentu.

Odwołanie wniesione w dniu 8 grudnia 2015 r. przez LP od postanowienia wydanego w dniu 28 września 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-73/14**(Sprawa T-719/15 P)**

(2016/C 059/43)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Wnoszący odwołanie: LP (Haga, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Druga strona postępowania: Europejski Urząd Policji (Europol)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene postanowienia z dnia 28 września 2015 r. w sprawie F-73/14 i wydanie rozstrzygnięcia w sprawie lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej;
- obciążenie Europolu kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi jeden zarzut, że zaskarżone postanowienie jest obciążone szeregiem naruszeń prawa i jest niezgodne z prawem Unii Europejskiej, w szczególności w zakresie obowiązku uzasadnienia, obowiązku staranności i oczywistego błędu w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2015 r. – Komisja/CINAR

(Sprawa T-720/15)

(2016/C 059/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat, A. Duron, adwokat, S. Delaude, pełnomocnik, L. Di Paolo, pełnomocnik, oraz J. Estrada de Solà, pełnomocnik)

Strona pozwana: CINAR Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zobowiązanie strony pozwanej do zwrotu kwoty 25 616 GBP stronie skarżącej;
- zobowiązanie strony pozwanej do zapłaty odsetek od kwoty głównej 25 616 GBP w wysokości odpowiadającej stopie stosowanej przez Europejski Bank Centralny do jego podstawowych operacji refinansowania, obowiązującej w dniu 1 grudnia 2005 r. (2,09 %), powiększonej o 1,5 punktu procentowego, za okres od dnia 6 grudnia 2005 r. do dnia otrzymania kwot podlegających zwrotowi, oraz
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut twierdząc, że strona pozwana naruszyła swoje zobowiązania umowne dotyczące uzasadnienia spornych kosztów. Ponieważ wkład finansowy, jaki powinna wnieść strona pozwana jest niższy od całkowitej kwoty wypłaconej przez stronę skarżącą z tytułu zaliczki, strona skarżąca twierdzi, że na podstawie umowy strona pozwana jest zobowiązana do zapłaty należnej kwoty.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2015 r. – Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns/Komisja

(Sprawa T-722/15)

(2016/C 059/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns e.V. (Mertingen, Niemcy) (przedstawiciele: C. Bittner und N. Thies, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim:
 - w art. 1 tego aktu uznano, że w odniesieniu do kontroli jakości przeprowadzanych w kraju związkowym Bawaria Niemcy naruszyły art. 108 ust. 3 TFUE, przyznając na rzecz określonych zakładów mleczarskich w Bawarii pomoc państwa i że pomoc ta jest niezgodna z rykiem wewnętrznym od dnia 1 stycznia 2007 r.;
 - w art. 2–4 nakazano odzyskanie od beneficjentów owej pomocy wraz z odsetkami;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2015) 6295 final z dnia 18 września 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.35484 (2013/C) [ex SA.35484 (2012/NN)] przyznanej przez Niemcy w odniesieniu do kontroli jakości mleka w ramach ustawy o mleku i tłuszczach.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 108 ust. 2 TFUE w związku z art. 6 ust. 1 i art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽¹⁾

Strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest oparta na okolicznościach faktycznych i prawnych, które nie były przedmiotem decyzji o wszczęciu postępowania.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE poprzez uznanie pobranych środków za zasoby państwowe

Według strony skarżącej środków pobranych od mleczarni nie można uznać za zasoby państwowe, ponieważ nie pozostawały one trwale pod kontrolą państwa ani w dyspozycji władz krajowych. Władze krajowe ograniczały się do przekazywania płatności wnoszonych przez bawarskie mleczarnie na rzecz podmiotu odpowiedzialnego za przeprowadzanie kontroli jakości mleka.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE poprzez uznanie finansowania kontroli jakości mleka za pomoc na rzecz bawarskich mleczarni

W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że koszty kontroli jakości mleka nie stanowią obciążeń, które powinny zwykle ponosić bawarskie mleczarnie. Kontrole te były przeprowadzane w interesie publicznym. Ponadto przeciwwagę dla domniemych korzyści przyznanych mleczarniom stanowiły pobierane od nich obowiązkowe składki.

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE

Strona skarżąca podnosi, że w latach 2000–2006 strona pozwana uznawała sporne środki za zgodne z rynkiem wewnętrznym. Od tego czasu sporne środki nie podlegały żadnym zmianom. Okoliczności te przemawiają za tym, aby zakres uznania strony pozwanej został ograniczony w ten sposób, aby była ona zmuszona do uznania za zgodne ze rynkiem wewnętrznym spornych środków, które były przyznawane od dnia 1 stycznia 2007 r.

5. Zarzut piąty (podniesiony posiłkowo): naruszenie art. 108 ust. 1 i 3 TFUE poprzez uznanie finansowania kontroli jakości mleka za pomoc nową, a więc podlegającą obowiązkowi zgłoszenia
6. Zarzut szósty (podniesiony posiłkowo): naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Strona skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja uznała, w odniesieniu do okresu obejmującego lata 2000–2006, że finansowanie kontroli jakości mleka było zgodne z rynkiem wewnętrznym. Co więcej, jeszcze w lutym 2012 r. opisywała finansowanie kontroli jakości mleka jako pomoc istniejącą. W ten sposób wzbudziła ona uzasadnione oczekiwania co do tego, że odzyskanie domniemanej pomocy w żadnym wypadku nie zostanie nakazane.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2015 r. – Genossenschaftsverband Bayern/Komisja

(Sprawa T-723/15)

(2016/C 059/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Genossenschaftsverband Bayern e.V. (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: C. Bittner i N. Thies, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim:
 - w art. 1 tego aktu uznano, że w odniesieniu do kontroli jakości przeprowadzanych w kraju związkowym Bawaria Niemcy naruszyły art. 108 ust. 3 TFUE, przyznając na rzecz określonych zakładów mleczarskich w Bawarii pomoc państwa i że pomoc ta jest niezgodna z rykiem wewnętrznym od dnia 1 stycznia 2007 r.;
 - w art. 2–4 nakazano odzyskanie od beneficjentów owej pomocy wraz z odsetkami;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2015) 6295 final z dnia 18 września 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.35484 (2013/C) [ex SA.35484 (2012/NN)] przyznanej przez Niemcy w odniesieniu do kontroli jakości mleka w ramach ustawy o mleku i tłuszczach.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-722/15, Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns/Komisja, lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2015 r. – Justice & Environment/Komisja**(Sprawa T-727/15)**

(2016/C 059/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Association Justice & Environment, z.s. (Brno, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat S. Podkalská)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej, Dyrekcji Generalnej ds. Środowiska z dnia 19 sierpnia 2015 r. numer referencyjny Ref GestDem nr 2015/4284 odmawiającej dostępu do dokumentów i wydanej w imieniu Komisji Europejskiej decyzji sekretarza generalnego z dnia 15 października 2015 r. numer referencyjny Ares(2015)4311297 odrzucającej ponowny wniosek; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że zaskarżone decyzje są niezgodne z prawem, ponieważ są sprzeczne, po pierwsze, z art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawnego art. 255 TWE), po drugie, z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾; po trzecie, z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr⁽²⁾ i po czwarte, z konwencją Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencją z Aarhus), w związku z decyzją Rady z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (2005/370/WE)⁽³⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43)

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13)

⁽³⁾ Dz.U. L 124, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. – MSD Animal Health Innovation i Intervet international/EMA**(Sprawa T-729/15)**

(2016/C 059/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MSD Animal Health Innovation GmbH (Schwabenheim, Niemcy) i Intervet international BV (Boxmeer, Niderlandy) (przedstawiciele: J. Stratford, QC, C. Thomas, Barrister, P. Bogaert, lawyer, B. Kelly i H. Billson, Solicitors)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EMA z dnia 25 listopada 2015 r. notyfikowanej skarżącym w dniu 3 grudnia 2015 r. o udzieleniu dostępu osobie trzeciej do informacji o weterynaryjnych produktach leczniczych, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 (Dz.U. 2001 L 145, s.43), jako że dotyczy ona poufnych informacji handlowych, których ujawnienie naruszy prawa skarżącej a prawo UE zabrania takiej decyzji;
- obciążenie EMA kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż sporne dokumenty podlegają ochronie na mocy art. 4 ust. 2 lub art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 zgodnie z ogólnym domniemaniem poufnego charakteru.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, iż sporne dokumenty stanowią w całości poufną informację handlową, która podlega ochronie na mocy art. 4 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, iż ujawnienie dokumentów naruszyłoby proces decyzyjny EMA.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, iż EMA nie przeprowadziła wymaganego prawem wyważenia interesów.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, iż wynikiem odpowiedniego wyważenia interesów wymaganego prawem byłaby decyzja o nieujawnianiu żadnej z części dokumentów lub przynajmniej decyzja o posłużeniu się sformułowaniami proponowanymi przez stronę skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – Hydro Aluminium Rolled Products/Komisja

(Sprawa T-737/15)

(2016/C 059/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hydro Aluminium Rolled Products GmbH (Grevenbroich, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Karpenstein i K. Dingemann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 264 TFUE nieważności decyzji Komisji (UE) 2015/1585 z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie programu pomocy SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) wdrożonego przez Niemcy w celu wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych, C (2014) 8768,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak środków państwowych

Skarżąca twierdzi, że pozwana niesłusznie założyła, że odstępstwo na rzecz odbiorców energochłonnych na mocy Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawy o uprzywilejowaniu energii odnawialnych z 2012 r., zwanej dalej „EEG”) następuje przy użyciu „zasobów państwowych” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Dopłata EEG jest bowiem uiszczana wyłącznie przez podmioty prywatne i pobranych środków nie można też przypisać państwu z powodu braku stałej kontroli i związanej z tym możliwości ingerencji władz.

2. Zarzut drugi: brak selektywności

Skarżąca podnosi, że specjalny mechanizm wyrównawczy nie jest selektywny – jak zakłada art. 107 ust. 1 TFUE, lecz stanowi logiczne i właściwe systemowi odstępstwo w systemie regulacyjnym EEG.

3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

W tym miejscu skarżąca podnosi, że Komisja wzbudziła u niej uzasadnione oczekiwania, gdyż nie przeprowadziła przez 10 lat kontroli pod kątem pomocy państwa znanej jej ustawy EEG. Ponadto pozwana odstąpiła od żądania zwrotu pomocy podobnego rodzaju w innych państwach członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – Aurubis i in./Komisja

(Sprawa T-738/15)

(2016/C 059/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aurubis AG (Hamburg, Niemcy), Aurubis Stolberg GmbH & Co. KG (Stolberg, Niemcy), Covestro Deutschland AG (Leverkusen, Niemcy), Dow Olefinverbund GmbH (Schkopau, Niemcy), Rheinkalk GmbH (Wülfrath, Niemcy), Siltronic AG (Monachium, Niemcy), Vestolit GmbH (Marl, Niemcy) i Wacker Chemie AG (Monachium) (przedstawiciele: adwokaci C. Arhold i N. Wimmer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 1 spornej decyzji,
 - w zakresie, w jakim stwierdza się w nim, że przyznane odbiorcom energochłonnym obniżki dopłaty na finansowanie wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych (dopłata EEG) w latach 2013 i 2014 [Besondere Ausgleichsregelung (specjalna regulacja wyrównawcza, zwana dalej „BesAR”) stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, lub
 - posiłkowo w zakresie, w jakim stwierdza się w nim, że BesAR stanowi niezgodną z prawem pomoc państwa wdrożoną z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE;
- stwierdzenie nieważności art. 6, 7 i 8 spornej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje się w nich odzyskanie pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą w niniejszej skardze o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji (UE) 2015/1585 z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie programu pomocy SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) wdrożonego przez Niemcy w celu wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych (notyfikowanej jako dokument nr C(2014) 8786 final)

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

Skarżące podnoszą, że BesAR już z powodu braku transferu zasobów państwowych nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Poza tym nie przyznaje on odbiorcom energochłonnym selektywnej korzyści gospodarczej.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 TFUE

Żądając (częściowego) odzyskania pomocy, Komisja naruszyła art. 108 TFUE, ponieważ EEG 2012 można było zaklasyfikować – jeżeli w ogóle – tylko jako pomoc istniejącą, a nie jako nową pomoc wdrożoną niezgodnie z prawem.

3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

W tym miejscu skarżące podnoszą, że żądanie odzyskania pomocy przyznanej rzekomo bezprawnie narusza uzasadnione oczekiwania skarżących co do zgodności z prawem uregulowania krajowego, które oczekiwania są oparte w szczególności na decyzji Komisji dotyczącej EEG 2000.

4. Zarzut czwarty: Naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE w związku z art. 18 regulaminu postępowania

Skarżące podnoszą w ramach zarzutu czwartego, że przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja nie zaproponowała Republice Federalnej Niemiec żadnych stosownych działań.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – Vinnolit/Komisja

(Sprawa T-743/15)

(2016/C 059/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vinnolit GmbH & Co. KG (Ismaning, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Geipel)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2015/1585 z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie programu pomocy SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) (wdrożonego przez Niemcy w celu wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych), w szczególności zawartego w art. 1 i 3 stwierdzenia, że specjalna regulacja wyrównawcza na podstawie ustawy EEG 2012 ma charakter pomocy państwa i jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym, jak też zawartego w art. 2, 6 i 7 obowiązku częściowego odzyskania korzyści przyznanych w latach 2013 i 2014 od przedsiębiorstw będących beneficjentami;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak pomocy w rozumieniu art. 107 TFUE

— Skarżąca podnosi, że ograniczenie przewidzianej w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanej dalej „EEG”) dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych stanowi modyfikację cywilnoprawnego mechanizmu wyrównawczego. Nie dochodzi do przyznania żadnej korzyści z zasobów państwowych lub kontrolowanych przez państwo

2. Zarzut drugi: w każdym razie brak nowej pomocy

— Skarżąca podnosi ponadto, że ograniczenie dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych nie stanowi nowej pomocy w rozumieniu art. 108 TFUE, gdyż mechanizm finansowania wsparcia energii odnawialnych w Republice Federalnej Niemiec został w przeszłości zakwalifikowany przez Komisję za zgodny z prawem pomocy państwa i nie został dotychczas istotnie zmieniony.

3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

— Skarżąca twierdzi w tym miejscu, że Komisja naruszyła swoją decyzją uzasadnione oczekiwania zainteresowanych przedsiębiorstw, gdyż mechanizm finansowania wsparcia energii odnawialnych w Republice Federalnej Niemiec został w przeszłości zakwalifikowany przez Komisję za zgodny z prawem pomocy państwa i nie został dotychczas istotnie zmieniony.

4. Zarzut czwarty: brak właściwości pozwanej

— Skarżąca podnosi w końcu, że swoją decyzją Komisja przekroczyła przyznaną jej kompetencję, ograniczając w niedopuszczalny sposób przysługujące Republice Federalnej Niemiec na mocy prawa pierwotnego i wtórnego uprawnienia dyskrecyjne przy kształtowaniu wsparcia energii odnawialnych.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – FH Scorpio/OHIM – Eckes-Granini Group (YO!)

(Sprawa T-745/15)

(2016/C 059/52)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: FH Scorpio (Łódź, Polska) (przedstawiciel: R. Rumpel, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Eckes-Granini Group GmbH (Nieder-Olm, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „YO!” – zgłoszenie nr 11 208 436

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 października 2015 r. w sprawie R 1546/2014-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części dotyczącej rejestracji znaku „YO!” 011208436;
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez rejestrację znaku dla wszystkich zgłoszonych towarów i usług;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – Biofa/Komisja**(Sprawa T-746/15)**

(2016/C 059/53)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Biofa AG (Münsingen, Niemcy) (przedstawiciele: C. Stallberg i S. Knoblich, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2069 z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie zatwierdzenia substancji podstawowej wodorowęglan sodu (Dz.U. z dnia 18 listopada 2015 r., s. 42);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia ochrony danych

Dane skarżącej dotyczące wytwarzanego przez nią środka ochrony roślin VitiSan[®] podlegają ochronie danych na podstawie art. 59 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009⁽¹⁾. Zastosowanie tych danych przy okazji zatwierdzenia wodorowęglan sodu jako substancji podstawowej narusza więc przysługujące skarżącej prawo do ochrony danych.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady subsydiarności postępowania w sprawie zatwierdzenia substancji podstawowych

Zatwierdzenie wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej narusza obowiązującą w prawie ochrony roślin zasadę subsydiarności, ponieważ poprzez wytwarzany przez skarżącą środek ochrony roślin VitiSan[®], który zawiera substancję czynną wodorowęglan potasu, dostępny jest zarejestrowany środek ochrony roślin zawierający porównywalną substancję czynną.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pierwszeństwa w ramach postępowania w sprawie zatwierdzenia substancji podstawowych

Objęte wnioskiem skarżącej zatwierdzenie wodorowęglanu sodu jako substancji czynnej powoduje, zgodnie z zasadą pierwszeństwa, skutek w postaci zablokowania zatwierdzenia tej substancji jako substancji podstawowej.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa własności skarżącej

Nieuprawnione wykorzystanie danych skarżącej w związku z zatwierdzeniem wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej stanowi naruszenie prawa do własności intelektualnej zgodnie z art. 17 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia nakazu ochrony niejawnych informacji handlowych

Nieuprawnione wykorzystanie danych skarżącej w celu zatwierdzenia wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej stanowi następnie naruszenie ochrony niejawnych informacji handlowych zgodnie z art. 7 karty.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia ogólnej zasady równego traktowania

Nieuprawnione wykorzystanie danych skarżącej w celu zatwierdzenia wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej stanowi również naruszenie zasady równego traktowania. Podczas gdy skarżąca musiała poczynić poważne inwestycje w celu zarejestrowania niezbędnych danych, dane te zostały wykorzystane przez pozwaną na korzyść osób trzecich, którzy nie mieli obowiązku spełnienia tych wymogów.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady ochrony zaufania

Nieuprawnione wykorzystanie danych skarżącej w celu zatwierdzenia wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej prowadzi w końcu do naruszenia zasady ochrony zaufania. Skarżąca miała prawo ufać, że dane dla środka ochrony roślin VitiSan[®] będą wykorzystane wyłącznie przy zachowaniu ochrony danych.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – Mitteldeutsche Braunkohlengesellschaft i in./Komisja

(Sprawa T-750/15)

(2016/C 059/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mitteldeutsche Braunkohlengesellschaft mbH (Zeitz, Niemcy), RWE Power AG (Essen, Niemcy), Vattenfall Europe Mining AG (Cottbus, Niemcy) (przedstawiciele: U. Karpenstein, K. Dingemann i M. Kottmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2014) 5081 final z dnia 23 lipca 2014 r. w postępowaniu w sprawie pomocy państwa SA.38632 (2014/N) (ex 2013/NN) – Niemcy – EEG 2014 – reforma prawa energii odnawialnej w zakresie, w jakim ta decyzja klasyfikuje regulacje dotyczące istniejących instalacji służących zaopatrywaniu w energię w art. 61 ust. 3 i 4 EEG 2014 jako pomoc państwa i w pkt 5 tiret drugie (s. 75) uznaje za zgodne ze wspólnym rynkiem tylko do 31 grudnia 2017 r;

— Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku selektywnego uprzywilejowania określonych przedsiębiorstw

W drodze zarzutu pierwszego skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja niesłusznie klasyfikuje regulacje dotyczące istniejących instalacji służących zaopatrywaniu w energię (art. 61 ust. 3 i 4 EEG 2014) jako środek o charakterze selektywnym i tym samym jako pomoc państwa.

2. Zarzut drugi dotyczący braku wykorzystania państwowych środków finansowych

W drodze zarzutu drugiego skarżące utrzymują, że finansowane w drodze dopłat EEG wsparcie dla energii ze źródeł odnawialnych nie jest zasilane ze środków państwowych, lecz prywatnych. Zgodnie z wymogami wynikającymi z orzecznictwa ani pobór, ani wykorzystanie dopłaty EEG nie podlega stałej kontroli ze strony państwa. Ponadto przedmiotowe uregulowania nie obciąża budżetu państwa właśnie dlatego, że całość dopłat EEG nie jest zmniejszona poprzez swobodę rozłożenia dopłat dla zaopatrzenia w energię istniejących instalacji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2015 r. – Luksemburg/Komisja

(Sprawa T-755/15)

(2016/C 059/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: D. Holderer, pełnomocnik oraz adwokaci D. Waelbroeck, S. Naudin i A. Steichen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- tytułem głównym, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.38375 wdrożonej przez Wielkie Księstwo Luksemburga na rzecz firmy Fiat;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.38375 wdrożonej przez Wielkie Księstwo Luksemburga na rzecz firmy Fiat w zakresie, w jakim w decyzji tej nakazuje się odzyskanie pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 TFUE, w zakresie, w jakim Komisja nie przedstawiła dowodu na to, że sporna interpretacja przepisów prawa podatkowego ma charakter selektywny.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 TFUE oraz ciążącego na Komisji obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim instytucja ta nie przedstawiła dowodu na zaistnienie korzyści ani ograniczenie konkurencji.

3. Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE w zakresie, w jakim Komisja nałożyła wymóg odzyskania pomocy z naruszeniem zasady pewności prawa oraz prawa do obrony.

**Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – Tengelmann Warenhandelsgesellschaft/OHIM –
Fédération Internationale des Logis (T)**

(Sprawa T-756/15)

(2016/C 059/56)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tengelmann Warenhandelsgesellschaft KG (Mülheim an der Ruhr, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Prange)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Federation Internationale des Logis (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „T” – zgłoszenie nr 11 623 022

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 sierpnia 2015 r. w sprawie R 2653/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i jej zmianę poprzez oddalenie sprzeciwu w całości;
- obciążenie OHIM i ewentualnie drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2015 r. – Fiat Chrysler Finance Europe/Komisja

(Sprawa T-759/15)

(2016/C 059/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fiat Chrysler Finance Europe (FCFE) (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: J. Rodriguez, Solicitor, adwokaci M. Angelo i G. Maisto)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności art. 1–4 decyzji Komisji z dnia 21 października 2015 r. skierowanej do Wielkiego Księstwa Luksemburga (Luksemburg) w sprawie SA.38375 (2914/C ex 2014 NN) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”);
- zasądzenie od Komisji zapłaty kosztów poniesionych przez FCFE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przez Komisję w zaskarżonej decyzji art. 107 TFUE z powodu błędnego zastosowania przez Komisję pojęcia „selektywnej korzyści” i niewykazania przez nią, że APA [uprzednie porozumienie cenowe] może zakłócać konkurencję.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia przez Komisję w zaskarżonej decyzji art. 296 ust. 2 TFUE i obowiązku uzasadnienia poprzez niewyjaśnienie, w jaki sposób Komisja wywiodła zasadę pełnej konkurencji z prawa Unii, a nawet na czym polega ta zasada oraz poprzez swój pobieżny opis wpływu APA na konkurencję.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia przez Komisję w zaskarżonej decyzji zasady pewności prawa, gdyż nowe sformułowanie przez Komisję zasady pełnej konkurencji wprowadza całkowitą niepewność i zamęt co do tego, kiedy APA, a nawet jakakolwiek analiza ceny transferowej może naruszyć reguły UE w dziedzinie pomocy państwa.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia przez Komisję w zaskarżonej decyzji zasady uzasadnionych oczekiwań, gdyż Komisja wzbudziła uzasadnione oczekiwanie, że z punktu widzenia pomocy państwa dokonuje ona oceny APA na podstawie wytycznych Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), a nagle odstąpienie od nich przez Komisję naruszyło zasadę uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2015 r. – Niderlandy/Komisja

(Sprawa T-760/15)

(2016/C 059/58)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, B. Koopman i M. de Ree, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2015) 7143 z dnia 21 października 2015 r. dotyczącej pomocy państwa SA.38374 (2014/C ex 2014/NN) wdrożonej przez Królestwo Niderlandów na rzecz Sarbucks;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 ze względu na to, że Komisja uważa, iż „Advanced Pricing Agreement” (wstępne porozumienie w sprawie cen transferowych, zwane dalej „APA”) ma charakter selektywny.
 - Po pierwsze, Komisja nie wykazała w sposób wystarczający i odrębny, że spełnione jest kryterium selektywności.
 - Po drugie, Komisja niesłusznie odnosi się do niderlandzkiego ogólnego systemu podatku od osób prawnych. Zdaniem skarżącej właściwym dla APA odniesieniem jest art. 8b ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Wet op de vennootschapsbelasting) i dekret w sprawie cen transferowych (Verrekenprijbesluit). Według niej APA stanowi jedynie realizację tego odniesienia.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że Komisja ocenia istnienie korzyści w oparciu o zasadę ceny rynkowej w prawie Unii. Strona skarżąca uważa jednak, że w prawie Unii nie występuje zasada ceny rynkowej i że zasada ta nie wchodzi w zakres oceny pomocy państwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że Komisja uważa, iż APA przyznaje korzyść spółce Starbucks Manufacturing EMEA B.V. w wyniku wyboru „metody marży transakcyjnej netto” jako metody ustalania cen transferowych.

Komisja niesłusznie twierdzi, iż uzgodniona w APA metoda nie daje wiarygodnego obrazu sytuacji na rynku. Komisja nie wykazała też, że wynagrodzenie wypłacone na rzecz spółki Alki i dopłata do ceny nabycia zielonych ziaren nie mają żadnej realnej wartości.

4. Zarzut czwarty dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że Komisja twierdzi, iż APA przyznaje korzyść spółce Starbucks Manufacturing EMEA B.V. w wyniku sposobu stosowania „metody marży transakcyjnej netto”.

Komisja niesłusznie uważa, że uzgodniona w APA „metoda marży transakcyjnej netto” jest błędnie stosowana i przynosi korzyść spółce Starbucks Manufacturing EMEA B.V. Komisja w żaden sposób nie wykazała, że efektem lepszego – jej zdaniem – zastosowania „metody marży transakcyjnej netto” byłby wyższy dochód podlegający opodatkowaniu i brak korzyści.

5. Zarzut piąty dotyczący niedopełnienia obowiązku staranności, ponieważ Komisja nie oceniła i nie uwzględniła wszystkich istotnych danych w decyzji oraz oparła się również na anonimowych informacjach, a w każdym razie na informacjach, które nie zostały nigdy przekazane rządowi niderlandzkiemu.

Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2015 r. – Ahrend Furniture/Komisja

(Sprawa T-482/15) ⁽¹⁾

(2016/C 059/59)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-148/15)

(2016/C 059/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat P. Vanden Castele)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu EPSO/AD/306/15 – francuskojęzyczni prawnicy lingwiści (AD7) w sprawie niedopuszczenia skarżącego do następnego etapu konkursu ze względu na to, że nie miał on poziomu wykształcenia odpowiadającego pełnemu kształceniu prawnemu ukończonemu w belgijskiej, francuskiej czy luksemburskiej placówce szkoły wyższej.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji o wyborze i powołaniu, wydanych w ramach „Ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/306/15 w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji oraz egzaminy” dla „prawników lingwistów (AD 7) z językiem francuskim (FR)” (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej, 21 maja 2015 r.), w tym decyzji, przywołanej w poczcie elektronicznej z dnia 24 września 2015 r. skierowanej do skarżącego, zgodnie z którą „po rozpatrzeniu Pańskiej kandydatury, (...) komisja konkursowa wspomnianego konkursu nie może dopuścić Pana do kolejnego etapu konkursu.”

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2015 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-151/15)

(2016/C 059/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Tymen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Komisji w sprawie przyznania skarżącemu renty rodzinnej oraz naprawienie rzekomej krzywdy i rzekomej szkody.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji odmownych Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych z dni 13 i 14 kwietnia 2015 r. w sprawie przyznania skarżącemu renty rodzinnej;
 - o ile zajdzie taka potrzeba, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 września 2015 r. oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 15 czerwca 2015 r.;
 - zasądzenie naprawienia poniesionej przez skarżącego szkody;
 - zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną przez skarżącego krzywdę, oszacowanego *ex aequo et bono* na 5 000 EUR;
 - obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL